

Evanghelia după Matei

Capitolul 10

9:35-38 – Nevoia de lucrători sau de noi autorități spirituale în popor

Cea mai importantă responsabilitate/îndatorire a autorităților religioase ale lui Israel era, pentru acel moment istoric, să Îl recunoască pe Isus ca Mesia și să ajute poporul să facă același lucru. Dar tocmai ele, autoritățile lui Israel, sunt cele care-l contestă pe Isus înaintea poporului. Și poporul este un popor plin de bolile cultivate de autoritățile religioase apostate. Cum răspunde Isus la această realitate spirituală?

Isus își continuă lucrarea și misiunea de propovăduire și vindecare. Isus străbătea TOATE cetățile și satele. Isus nu s-a oprit într-o cetate unde și-a făcut cartierul său general, și a așteptat ca lumea să vină acolo să îi asculte predicile Sale. Isus Se ducea El însuși la cetățile și satele locuite de evrei. Chemarea Sa era să ducă vestea bună la TOȚI fiii lui Israel, și de aceea în strategia Sa, El străbate TOATE cetățile și satele. El caută pe fiii pierduți ai lui Israel în toate cetățile și toate satele. El oferă TUTUROR harul vindecării și al cunoașterii slavei Tatălui. El urmează strategia Tatălui și nu Se lasă descurajat de necredința propriilor ucenici, de contestările autorităților religioase ale lui Israel, de dualitatea mulțimilor. El Își împlinește cu credincioșie misiunea primită fără să Se lase descurajat de lipsa de rezultate. Și Isus nu face acest lucru judecând și fiind plin de mânie, plin de revoltă sau critică, ci o face plin de milă și compasiune. El nu reacționează cu judecată la bolile și contestările din popor, ci cu o milă dumnezeiească.

Isus nu vede în popor niște dușmani cu care trebuie să se lupte, niște contestatori care trebuiau puși la punct. El vede gloatele necăjite și risipite, ca niște oi care n-au păstor. Isus crede în responsabilitatea individuală a fiecăruia din popor, dar recunoaște nevoia de păstori spirituali. Poporul are nevoie de conducători spirituali care să îi îndrume, să îi călăuzească spre Domnul. Isus constată că păstorii sufletești ai lui Israel nu și-au împlinit funcția, și drept consecință, oile sunt necăjite, dezorientate, bolnave, risipite. Și în fața acestei realități, El nu judecă, ci I se face MILĂ. El nu vede în gloate oameni normali care pur și simplu Îl contestă, ci suflete înlănțuite de cel rău și pline de boli spirituale. Isus Își ia în serios misiunea Sa. Deși lucrarea Sa avea și un impact viitor: nașterea Bisericii, inaugurarea Nouului Legământ și ducerea Evangheliei la toate Neamurile, Isus își ia în serios partea Sa prezentă, și anume: vestirea Evangheliei poporului Israel. El este credincios fazei prezente a misiunii, și știe că de credincioșia cu care-Și împlinește misiunea prezentă depind următoarele faze ale lucrării Sale mondiale. Isus nu neglijează misiunea Sa locală, în virtutea faptului că oricum ai Săi îl vor respinge și că va urma apoi ducerea Evangheliei la toate Neamurile prin Biserică. El știe că ucenicii vor duce mai departe lucrarea și că vor face lucruri mai mari decât El. El este credincios lucrării încredințate Lui. Omul Isus, acceptă că face parte dintr-un plan MAI MARE, și își împlinește cu credincioșie PĂRTICICA încredințată lui de către Domnul. Isus nu se duce să viziteze Roma de exemplu. El

rămâne în granițele lui Israel și străbate LOCAL în Israel toate cetățile și satele. El este credincios lucrării încredințate Lui și urmărește pas cu pas agenda Tatălui.

Isus deci, constată că Israel este ca o turmă necăjită și risipită care nu are păstor. Dar în mod surprinzător, El nu spune în acest context: Eu sunt Noul Păstor, urmați-Mă pe Mine! E adevărat că Isus este Păstorul cel bun, noul Păstor, și noua autoritate spirituală dată pentru acel de timp de Domnul lui Israel. Cu toate acestea Isus se adresează ucenicilor Săi și le spune ALTCEVA:

- Mare este secerișul, dar PUȚINI sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său!

Mesajul este tulburător: Isus recunoaște că El, ca Păstor, NU ESTE SUFICIENT pentru turmă, că slujirea Sa nu POATE acoperi nevoile turmei, și că este NEVOIE de MULȚI lucrători! Și îi provoacă pe ucenici să devină și ei lucrători. Dar iată că, nici împreună cu ei nu se pot acoperi nevoile turmei. Și atunci îi îndeamnă pe ucenici să se roage Domnului secerișului să scoată mai mulți lucrători la seceriș!

Deci:

- Isus recunoaște falimentul actualilor păstori.
- Nu neagă nevoia de păstori.
- Împlinește El Însuși slujba de păstor.
- Dar recunoaște că slujba Sa nu acoperă nevoile turmei.
- Îi provoacă pe ucenici să intre în lucrare.
- Le spune ucenicilor să se roage Domnului pentru și mai mulți lucrători.

Înainte să căutăm aplicațiile acestui text, trebuie să observăm că el se referă MAI ÎNTÂI unui context istoric specific: poporul Israel de la începutul secolului. Rămîne de văzut dacă NEVOIA văzută de El la Israel este valabilă la orice popor, la orice Biserică, și în orice timp istoric. De asemenea, rămâne de văzut dacă SOLUȚIA propusă de El atunci pentru Israel rămâne aceeași.

Isus era copleșit de nevoile turmei. Deși era Dumnezeu, El opera în limitele umane. El nu putea fi prezent ca Om și slujitor în două locuri deodată. El avea nevoie de somn, de momente de odihnă. El avea nevoie de timp pentru a se deplasa dintr-o cetate în alta. El vede însă, nevoia ca toate cetățile să aibă PERMANENT păstori sufletești. El, prin vizita Sa, le aduce o imensă revărsare de har, dar ei au nevoie permanent de cineva care să-i îndrume, să-i păstorească. Deci, măcar un lucrător pentru fiecare cetate, și pentru fiecare sat din Israel! Isus nu disperă. El își continuă slujirea Sa limitată, și în același timp formează noi lucrători și declanșează o luptă în rugăciune pentru formarea de noi lucrători. Isus nu se vede pe Sine eroul singuratic care va soluționa toate problemele națiunii, și nu se vede ca Păstor singular și suficient. El vede soluția (mai mulți lucrători) și se implică în aplicarea ei (formarea de noi lucrători). El nici nu se oprește

din păstoria turmei în nevoile ei concrete pentru a se dedica doar formării noilor lucrători. El continuă să păstorească turma și simultan are în vedere și formarea de noi lucrători.

Isus vede poporul ca pe un mare seceriș. Este una să vezi poporul ca pe o turmă necăjită, bolnavă, risipită și fără păstor, și alta să vezi poporul ca pe un mare seceriș. Cum poți să vezi într-un norod bolnav un seceriș gata pentru a fi recoltat? Și de ce centrul de greutate al problemei este definit în numărul PUȚINI de lucrători și nu în lipsa recoltei? Cu alte cuvinte, centrul de greutate al problemei nu este definit în starea oilor, ci în absența păstorilor. Isus vede deci o disponibilitate a oilor să fie VINDECATE și călăuzite. Problema este că lipsesc cei care ar putea aduce acea călăuzire și vindecare. Într-adevăr, capitolul 9 ne relatează multe reacții pozitive ale mulțimilor față de Isus. Isus nu este naiv, nu se lasă impresionat de aceste reacții, ci vede adâncimea bolilor din popor. Dar nici nu ignoră aceste reacții. El recunoaște o anume disponibilitate a poporului de a căuta vindecarea. El nu spune că TOȚI din popor vor să fie vindecați, dar vede mulți din popor care vor să fie vindecați. Să nu uităm că Ioan Botezătorul este cel care a pregătit calea Domnului și a produs o trezire spirituală. Îngerul a anunțat despre Ioan: El va întoarce pe MULȚI din fiii lui Israel la Dumnezeu lor. Se pare deci, că Isus vede în popor MULTE vase pregătite de Duhul Sfânt pentru a fi vindecate. Despre acest lucru să fie vorba? Israel va respinge ca națiune pe Isus și ucenicii Săi. Dar mulți dintre evrei se vor întoarce la Domnul și vor forma prima Biserică ce va duce mesajul lui Isus către lume.

Cum se armonizează cele două metafore: cea a oilor necăjite, și cea a lucrătorilor? Secerișul ne sugerează niște lanuri coapte care așteaptă doar să fie culese. Oile necăjite ne sugerează niște oameni bolnavi care au nevoie de vindecare. Sunt probabil, două fațete ale unei realități spirituale complexe. Prima metaforă a oilor ne atrage atenția asupra bolilor din popor. A doua metaforă ne atrage atenția asupra disponibilității multora din popor de a căpăta vindecarea! După prima metaforă am putea obiecta: de acord, nu sunt păstori, dar oile necăjite și vindecate ar asculta de glasul păstorilor buni dacă aceștia ar apărea pe scenă? Și Isus răspunde acestei întrebări prin a doua metaforă a secerișului, și răspunsul este DA! Mulți din popor caută vindecarea! Duhul a pregătit în taină pe mulți din popor. Concentrați-vă asupra problemei LUCRĂTORILOR!

Ce discernământ spiritual minunat are Isus! Ce diagnostic spiritual precis a pus el națiunii Israel și ce tratament eficient a găsit. Iar legat de tratament, El insistă pe lupta în rugăciune. Nu doar formează 12 lucrători, dar îi provoacă pe aceștia să se roage pentru și mai mulți lucrători. Soluția are două fațete, deci: Formarea de noi lucrători și lupta în rugăciune. Despre formare vom vorbi mai mult în cap.10. Acum aș vrea să menționez câteva lucruri despre lupta în rugăciune. Raționamentul soluției lui Isus are următoarele premise:

- **Secerișul are un DOMN.** Există CINEVA care, deși nu se vede, se implică, controlează, susține, guvernează peste TOT secerișul. Nu noi suntem domni secerișului, ci Dumnezeu. Deci, mare atenție la păcatul sprijinirii carului lui Dumnezeu, ale unor disperări și îngrijorări exagerate cu privire la destinul secerișului.

Secerișul este al DOMNULUI, nu al nostru. El este **RESPONSABIL** de destinul secerișului, și El este Cel care va fi slăvit.

- **Domnul secerișului conlucrează cu oamenii în strângerea recoltei.** Am vorbit în dese rânduri despre conlucrarea dintre om și Dumnezeu. Știm cele două extreme: pasivitate și sprijinirea carului lui Dumnezeu. Isus ne cheamă la echilibru: Există un DOMN al secerișului care se implică, dar acest Domn lucrează prin oameni, conlucrează prin oameni. De aceea, e nevoie de rugăciune!
- **Domnul secerișului POATE și VREA să ridice noi lucrători.** Rugăciunile lui Samuel au avut probabil, un rol esențial în ridicarea lui David în istorie și apoi ca lider spiritual. Există niște legități spirituale ce au în vedere ridicarea de noi lideri în poporul lui Dumnezeu. Cum se împacă această legitate cu libertatea omului de a alege? În cele din urmă, am putea spune că, dacă există în popor oameni care aleg să îl iubească pe Domnul, ei oricum se vor ridica ca lucrători în poporul Său, iar dacă nu sunt astfel de oameni, oricum nu se vor ridica. Am învățat limita autorității lui Isus: El nu FORȚEAZĂ omul. Ca cineva să se ridice ca lucrător, e nevoie să aleagă în mod constant să se încreadă în Domnul și să parcurgă procesul formării până la capăt. E alegerea lui în cele din urmă. Dacă nici Isus nu a putut face ca Gadarenii să Îl primească, cum poate face rugăciunea mea ca un om să accepte formarea dificilă ca lucrător? Care este taina? De ce Isus ne încurajează să ne rugăm pentru acest lucru? Ce legătură să fie între rugăciune și ridicarea de noi lucrători? Revin la Samuel și David. Samuel era un om al rugăciunii. Rugăciunea sa a dus la o trezire a poporului. Apoi Saul a devenit împărat. Samuel se ruga constant pentru Saul, și a continuat mulți ani, chiar după ce a fost lepădat. Și cred că Dumnezeu răspunde rugăciunii lui Samuel pentru Saul, Unsul Domnului. Dar nu așa cum s-a așteptat el. Domnul îi răspunde ridicând un ALT UNS, și anume pe DAVID, și apoi îl trimite pe Samuel să îl ungă pe David ca împărat. Și în mod cert, Samuel care s-a rugat așa de mult pentru Saul, devine susținătorul numărul unu în rugăciune al lui David. Și îl și susține pe David în momentul cheie când începe prigoana lui Saul asupra lui David. David nu e singur în prigoană. Samuel îl sprijinește în rugăciune până moare. Nu cred că greșim dacă îndrăznim să afirmăm că:
  - Rugăciunile lui Samuel au avut un rol important pentru trimiterea în istorie a lui David.
  - Rugăciunile lui Samuel au avut un rol-cheie pentru protecția spirituală din timpul formării lui David ca împărat/lucrător!
- **Rugăciunea e cheia pentru ridicarea de noi lucrători.** Dumnezeu este SUVERAN în istorie. Dar El conlucrează cu noi. Și El îi încurajează pe ucenici să se roage pentru NOI LUCRĂTORI. Există deci, două premise:
  - Există lucrători potențiali în poporul Său, iar lupta în rugăciune îi va ajuta să se trezească, să parcurgă procesul formării și să se ridice ca lucrători în popor.

- Dumnezeu poate trimite în istorie NOI LUCRĂTORI. Rugăciunile oamenilor pot influența trimiterea în istorie a unor vase cu inima ca a lui David.
- Prima premisă are în vedere generația ACTUALĂ. A doua premisă are în vedere generația VIITOARE. Cred că lupta în rugăciune pentru lucrători trebuie să vizeze atât generația prezentă cât și cea viitoare! Tema trimiterii sufletelor în istorie. Aici cred că este o mare taină, și o mare cheie. Am mai discutat această temă cu multe ocazii. Fac o posibilă conexiune între această temă și tema legăturilor dintre generații. Oare dacă o generație de credincioși dintr-o Biserică locală trăiesc în neprihănire și se roagă pentru mulți lucrători în următoarea generație, oare Domnul secerișului va rămâne indiferent la aceste rugăciuni? Oare nu vor influența ele calitatea spirituală a următoarei generații? De ce David și vitejii Săi au poposit în istorie în generația care a urmat marelui om al rugăciunii care a fost Samuel? De ce Zorobabel, Iosua, Ezra, Neemia și rămășița credincioasă din Babilon a poposit în istorie în generația care a urmat marelui om al rugăciunii care a fost Daniel? Oare e întâmplător că Samuel s-a născut în urma rugăciunilor credincioasei Ana? Și că Ioan Botezătorul s-a născut din familia credincioasă a lui Zaharia și Elisabeta, și că vestea nașterii sale a venit în ceasul tămâierii/rugăciunii când Zaharia făcea slujbă în templu și norodul se ruga afară? Și poate fi vreo legătură între neglijența lui Ezechia pentru destinul generațiilor viitoare și ridicarea lui Manase pe tron? Oare când Isus a dat îndemnul din 9:38, a avut în vedere și aceste pasaje din Scriptură?

Ce aplicații desprindem din acest pasaj? Diagnosticul lui Isus (mare e secerișul și puțini sunt lucrătorii), precum și soluția propusă de El (rugați pe Domnul secerișului să scoată lucrători), sunt valabile doar pentru acel context istoric? Sau pot avea în vedere și alte contexte specifice din istoria Bisericii? Sau pot anticipa realitatea spirituală din întreaga perioadă a Bisericii?

E necesar să analizăm afirmațiile Mântuitorului în lumina perioadei Bisericii. Dar cum putem face acest lucru? Cum putem avea un tablou obiectiv asupra ÎNTREGII perioade a Bisericii? Există două surse care ne vor ajuta să construim acest tablou obiectiv, și anume:

- a) Afirmațiile GENERALE din Noul (și Vechiul) Testament care DESCRIU perioada Bisericii sau a Neamurilor ca ÎNTREG.
- b) Realitatea luptei spirituale din Bisericile locale din secolul întâi descoperită nouă prin cartea Fapte și epistolele Noului Testament.

Sursa a) e cea mai importantă și ne va conduce spre concluzii mai sigure. Sursa b) nu este însă de neglijat. Credem că Noul Testament este inspirat și că Duhul a inclus în canon acele epistole care, deși s-au adresat unor Biserici locale particulare din secolul întâi, conțin principii general valabile, suficiente și relevante pentru toate bătăliile spirituale din istoria Bisericii. În

același timp, trebuie să fim conștienți și de faptul că, dinamica spirituală a Bisericii din secolul întâi a avut elemente specifice, după cum au fost elemente specifice în fiecare secol.

a) Perioada Neamurilor, a Bisericii

Atât Vechiul cât și Noul Testament includ afirmații generale despre ÎNTREAGA perioadă dintre cele două venituri ale lui Mesia. Această perioadă este numită adesea vremea cea din urmă. Noi o denumim ca perioadă a Neamurilor sau a Bisericii. Sunt mai multe caracteristici GENERALE ale acestei perioade:

i) Israel împietrit

Israel ca națiune va cădea într-o stare de împietrire până va intra numărul deplin al Neamurilor. (vezi Romani 11)

ii) Receptivitatea Neamurilor față de Evanghelie

Printre Neamuri va fi o perioadă de efervescență și trezire spirituală fără precedent. Oameni din toate Neamurile vor răspunde cu credință Evangheliei. (vezi Fapte 13:46-48, Fapte 28:25-28). Am comentat acest aspect detaliat când am studiat Isaia (vezi în mod special comentariile pe cap.49-53). Nu înseamnă că toate națiunile se vor întoarce la Domnul, ci că din toate națiunile vor fi mulți oameni care vor crede în Isus. Acest aspect ne duce cu gândul că afirmația MARE ESTE SECERIȘUL rămâne valabilă pe toată perioada Bisericii. Vor fi mulți oameni care vor fi deschiși să se întoarcă la Domnul, și mulți care se vor întoarce la Domnul în Biserică, și vor avea nevoie de păstorie și vindecare. Și privind la datele pe care le știm din istoria Bisericii, precum și realitatea actuală, acest adevăr este confirmat și de experiența practică a Bisericii. Această receptivitate a Neamurilor va continua până la venirea Domnului.

iii) Un război spiritual permanent împotriva Bisericii

Pe toată această perioadă, diavolul și demonii săi se vor lupta permanent împotriva Bisericii și a ducerii Evangheliei la marginile pământului (vezi Efeseni 6, Cartea Fapte). Împotrivirea diavolului se va manifesta prin:

- *Prigoane directe, fizice din partea oamenilor.* Atât Israel cât și o bună parte din cei dintre Neamuri vor urî Biserica și o vor prigoni. Mulți creștini vor fi batjocoriți, părăsiți de familie, arestați, și chiar omorâți (vezi Matei 10, Matei 24, Ioan 16). Istoria Bisericii și realitatea contemporană confirmă această caracteristică generală a perioadei Bisericii. De menționat că, atât în primul secol (vezi cartea Fapte), cât și în istoria Bisericii, aceste prigoane nu s-au manifestat simultan și permanent față de toate Bisericile locale din lume. De regulă, perioadele de pace au alternat cu cele de prigoană.
- *Spiritul veacului* (vezi Ef.cap.2, și Romani 12:1-3). Cel rău stăpânește o lume moartă în păcat și prin ea promovează un spirit al veacului opus spiritului Evangheliei. Mai multe texte ne indică că acest spirit al veacului va opera peste lume până la venirea Domnului. Iată ce îi scrie Pavel lui Timotei:

○ Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați, iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia. Sunt unii printre ei care se vâra prin case și momesc femeile ușurate și îngreuiate de poftă... (2 Tim.3:1-5).

○ E important să observăm cum combină Pavel în acest pasaj viitorul cu trecutul. Pentru el vremurile de pe urmă DEJA au început, DEJA se desfășoară în istorie. De ce folosește viitorul? Din trei posibile motive:

- Perioada Neamurilor era o perioadă profețită din vechime. Viitorul e folosit în raport cu perioada trecută a Vechiului legământ.
- Ca Pavel să includă TOATĂ perioada Neamurilor în această descriere spirituală, și Timotei să nu nădăjduiască că prin mărturia Bisericii lucrurile se vor ÎMBUNĂTĂȚI în lume. Descrierea include deci, și prezentul, dar și viitorul perioadei Bisericii.
- Pavel sugerează că, în pofida mărturiei Bisericii, RĂUL se va amplifica și nu se va diminua în lume.

○ Observăm că descrierea din Timotei a stării neamurilor se aseamăna mult cu descrierea stării neamurilor din Romani 1:18-32. În Timotei, Pavel pare să generalizeze această stare pentru TOATĂ perioada Bisericii. Domnul nu venise încă, Pavel era chemat acasă, și a înțeles că lupta pentru ducerea Evangheliei va mai continua o vreme. Nu știa cât. Dar vroia să îl ÎNCREDINȚEZE pe Timotei să nu se îmbete cu apă rece și să spere la o ÎMBUNĂTĂȚIRE a lumii în ansamblul ei. Implicațiile sunt EXTREM de importante pentru Biserică: Biserica va rămâne o MINORITATE în lume și trebuie să acționeze ca atare. Trebuie să își împlinească mandatul și să nu încerce să schimbe sau să îmbunătățească o lume moartă în păcat, care în majoritatea ei va rămâne ostilă Evangheliei. Cât de bine confirmă istoria Bisericii și realitatea actuală acest adevăr: mărturia Bisericii a adus anumite îmbunătățiri în societate în urma rodirii sale, dar lumea, în ansamblul ei, a rămas moartă și plină de păcate cumplite. Biserica autentică a rămas mereu o minoritate în societate. Visul sau conceptul de țară creștină/stat, cetate creștină este din strat ERONAT și ÎNȘELĂTOR. Cei care interpretează mia de ani ca perioada de biruință a Evangheliei peste toate Neamurile, se bazează pe un pasaj mai puțin clar și susceptibil la

multiple interpretări, și trec cu vederea pasajele clare din epistole despre același lucru. Predicția paulină ar fi trebuit să ajute istoria să stea departe de unirea cu statul, și să-și accepte statutul de minoritar în societate, și să se concentreze pe bătăliile la care a chemat-o Domnul.

- *Prin prooroci mincinoși, anticriști* – mai multe pasaje din Noul Testament vorbesc de un atac permanent prin prooroci mincinoși pe toată perioada Bisericii (vezi 2 Petru, 1 Ioan, Fapte 20:28-30). Iată ce ne spun Ioan și Petru:
  - Copilașilor este ceasul de pe urmă. Și, după cum ați auzit că are să vină anticrist, să știți că acum s-au ridicat mulți anticriști: prin aceasta cunoaștem că ESTE ceasul de pe urmă. (1 Ioan 2:18)
  - Înainte de toate, să știți că în zilele de pe urmă vor veni batjocoritori plini de batjocori, care vor trăi după poftele lor și vor spune: Unde este făgăduința venirii Lui?...căci înadins se fac că nu știu că...(2 Petru 3:3-7)
  - Lui Ioan îi este foarte clar că deja este ceasul de pe urmă, și că o caracteristică a acestui ceas este ridicarea MULTOR anticriști. Petru, la fel ca Pavel, vorbește la viitor despre vremurile de pe urmă, ca apoi să folosească prezentul cu privire la acei batjocoritori.
- *Prin firea pământească* – mai multe pasaje din Noul Testament vorbesc despre lupta dintre fire și duh, despre poftele care se războiesc cu sufletul. Acest război va dura PÂNĂ la moarte, sau până la venirea Domnului. (vezi Romani 7-8, Galateni 5 etc.)
- Istoria Bisericii și realitatea contemporană confirmă toate aceste predicții de mai sus.

iv) Pierderile suferite de Biserică în acest război

Noul Testament atenționează că unii din Biserică vor fi amăgiți și vor renunța la credință, din pricina atacurilor celui rău. Iată ce ne spune Pavel:

- Dar Duhul spune lămurit că în vremile din urmă, unii se vor lepăda de credință ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor abătuți de fățărnicia unor oameni care vorbesc minciuni, însemnați cu fierul roș în însuși cugetul lor.
(1 Tim.4:1-2)

Duhul nu anunță doar atacurile prin prooroci mincinoși, ci și faptul că acestea se vor bucura de un anumit succes asupra unora din Biserică.

v) Un curs zbuciumat al istoriei

Matei 24 anunță că înainte de sfârșit, și nu ca semne ale sfârșitului, în lume vor fi tot felul de războaie, ciume, perioade de foamete, cutremure de pământ etc. Acestea NU SUNT însă semne ale sfârșitului, ci cursul firesc al unei istorii a unei lumi decăzute. Cei credincioși nu trebuie să se sperie de aceste evenimente, și nici

să le interpreteze ca semne care anunță în sine un sfârșit iminent, ci să se încreadă în Domnul, și să își continue mărturia printre Neamuri în mijlocul suferințelor și prigoanelor. Istoria Bisericii confirmă atât de bine predicția Mântuitorului. Istoria a fost una zbuciumată și mai mereu, tendința celor credincioși a fost să asocieze evenimentele istorice cu perioada sfârșitului.

vi) O amplificare a luptei spirituale și EVENIMENTE SPECIFICE în ultimele zile ale vremurilor de pe urmă

E vorba de perioada lui Anticrist. Deși este clar că Noul Testament numește ÎNTREAGA perioadă a Bisericii, sunt mai multe pasaje care ne sugerează o amplificare a RĂZBOIULUI în perioada lui Anticrist. Astfel, pe de o parte avem pasaje de genul:

- Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde, și au fost scrise pentru învățătura noastră peste care au venit și SFÂRȘITURILE VEACURILOR (1 Cor.10:11)
- După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la SFÂRȘITUL acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul...(Evrei 1:1-2a)

Pe de altă parte, Noul Testament ne vorbește despre perioada lui Anticrist în care vor avea loc evenimente specifice: domnia lui anticrist, întoarcerea lui Israel la Domnul....În această perioadă, ni se sugerează o amplificare a războiului spiritual împotriva Bisericii prin amăgire (2 Tes.cap.2) și prin prigoană (vezi Apoc.13). Se pare că răul din lume se va amplifica (vezi tot 2 tes.cap.2), precum și reacția Neamurilor față de Domnul din Apocalipsa în perioada fiarei, de asemenea și relația VIITOR-PREZENT despre vremurile din urmă din epistolele pauline și petrine – am comentat mai sus 2 Tim, cap.3a). De asemenea, ni se indică faptul că se vor amplifica și pierderile suferite de Biserică. 2 Tes.cap.2 ne vorbește de lepădarea de credință ca EVENIMENT mondial recognoscibil și diferit de lepădarea de credință, ca fenomen caracteristic pentru toată perioada Bisericii, respectiv cel din 1 Tim.4a). Acest lucru pare a fi profețit și de Mântuitorul:

- Și din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci. (Matei 24:12)

▪

b) Realitatea luptei spirituale din Bisericile locale din secolul întâi

- Lucrătorii, liderii, păstorii suflați rămân o CHEIE în creșterea și succesul Bisericii (vezi Efeseni 4 etc.)
- Standardele pentru acești lideri rămân foarte înalte (1 Tim.3)

- Formarea de noi învățători/lucrători rămâne o prioritate pentru Biserică (vezi 1 Tim. 2:1-2, relația Pavel-Timotei)

Putem concluziona, afirmând că secerișul rămâne mare pe toată perioada Bisericii, și deci la fel și nevoia de lucrători pentru a culege acest seceriș. Pe de altă parte, rugăciunea pentru NOI lucrători nu pare a fi afirmată direct de epistolele Noului Testament. Se subliniază în schimb, EXPLICIT importanța rugăciunii în general pentru TOȚI frații și pentru actualii lucrători (vezi Efes.6, precum și multiplele îndemnuri prin care Pavel cere Bisericii să se roage pentru el).

Dar ce ne facem cu rugăciunea pentru LUCRĂTORI? Am putea argumenta că sunt suficiente pasajele din Matei și Luca (vezi Luca 10:2). Mântuitorul îi forma pe apostoli pentru perioada Bisericii. Astfel, am văzut cum predica de pe munte rostită inițial lui Israel devine învățătura de bază a Bisericii. Nu toate elementele din Evanghelie pot fi translatate în perioada Bisericii, dar nu trebuie să uităm de Marea trimitere în care Isus poruncește apostolilor:

- Duceți-vă și faceți ucenici din **toate** Neamurile...și învățați-i să păzească **TOT** ce v-am poruncit Eu. (Matei 28:19-20)

Deci TOATE învățăturile date de Isus ucenicilor rămân valabile și relevante în perioada Bisericii. Învățătura cu rugăciunea pentru noi lucrători cred că se încadrează în acele învățuri general valabile pentru toți ucenicii din istoria Bisericii. Vom mai dezvolta această argumentare când vom studia cap.10.

Efeseni 4:4-16 poate fi adus în discuție în acest context. Iată ce ne spune Pavel despre lucrătorii din Biserică:

4. Este un singur trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre.
5. Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez.
6. Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți.
7. Dar **fiecăruia din noi** harul i-a fost dat **după măsura darului lui Hristos**.
8. De aceea este zis: „S-a suit sus, a luat robia roabă și **a dat daruri oamenilor**.”
9. Și acest: „S-a suit” ce înseamnă decât că înainte Se coborâse în părțile mai de jos ale pământului?
10. Cel ce S-a coborât este același cu Cel ce S-a suit mai presus de toate cerurile ca să umple toate lucrurile.
11. Și El **a dat** pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători,

12. **pentru desăvârțirea sfinților**, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos,

13. până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos;

14. ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire;

15. ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos.

16. Din El tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste.

Pavel insistă pe generozitatea lui Dumnezeu. El a dat DARURI cu generozitate. Fiecare credincios este umplut de anumite daruri pentru zidirea Bisericii. Și par a avea o prioritate specială acele daruri de apostol, prooroc, evanghelist, păstor și învățător care ar creiona diferitele tipuri de LUCRĂTORI din Biserică. și Pavel nu spune va da, ci a DAT. E vorba de timpul trecut. Și de aici încep discuțiile legate de A DAT:

- Se referă la Biserica din secolul întâi sau la Biserica din toate secolele?
- Se referă la Biserica universală sau la fiecare Biserică locală în parte?
- Include și ideea de potențialitate care trebuie transformată în act de Biserică prin stimularea și creșterea manifestării darurilor spirituale? (un dar primit trebuie descoperit, cultivat, manifestat etc.)
- Dacă El a dat DEJA, ce rost mai are rugăciunea pentru lucrători și formarea lor?
- CUM a dat: prin Biserică, sau prin alte căi speciale ale Duhului Sfânt?

Nu ne grăbim să oferim răspuns la aceste întrebări dificile. Dacă apelăm la harta mai largă a întregului Nou Testament, nu cred că greșim dacă propunem următoarele variante de răspuns:

- Generozitatea lui Dumnezeu se manifestă pentru toate generațiile din Biserica Universală și față de fiecare Biserică locală în parte. Biserica locală trebuie să oglindească toate funcțiile Bisericii Universale.
- Darurile primite necesită o creștere care poate avea loc numai în cadrul Bisericii, și deci implică o conlucrare între Dătătorul darurilor și Biserică. Rugăciunea pentru și formarea noilor lucrători își găsește locul aici. Marea trimitere întărește acest principiu: ucenicii se fac nu se nasc!
- Lipsurile survenite din pricina necredințioșiei sau limitelor unei Biserici locale sunt suplinite prin resursele Bisericii Universale. Cu toate acestea, Noul

Testament insistă pe viziunea Bisericii locale condusă BINE de proprii ei păstori sufletești.

- Formarea de noi lucrători rămâne o prioritate pentru Biserica locală și Universală. Iar RUGĂCIUNEA rămâne un element-cheie din acest proces.

10:1-15 – Trimiterea celor 12 ucenici

Tema autorității este prezentă și în acest pasaj. Isus dă putere sau autoritate celor 12 ucenici ai Săi și îi trimite la cetățile lui Israel. Nu este întâmplător că sunt 12 ucenici. Ei sunt adevăratele sau noile autorități spirituale ale celor 12 seminții ale lui Israel. Mesajul este clar. Isus ridică NOI autorități spirituale în lucrare.

El nu doar că Se roagă pentru noi lucrători, dar și formează noi lucrători. Pentru aceasta, alege 12 ucenici, pe care mai întâi de toate îi expune MODELULUI Său viu de viață, de slujire, de implicare în lupta spirituală, de lucrător și păstor sufletesc al lui Israel, de propovăduitor. Ei sunt expuși ÎNVĂȚĂTURII Sale pe care adesea o detaliază în taină, când este doar El cu ucenicii. El îi expune ÎNCERCĂRILOR din lucrare și reacțiilor Sale la încercări. Și adesea îi IMPLICĂ în lucrare. Iată că acum îi TRIMITE singuri să facă ce a făcut și El. Acesta este un exercițiu binevenit pentru perioada în care El va pleca la ceruri.

Înainte de a-i trimite, le dă PUTERE și INSTRUCȚIUNI/ÎNVĂȚĂTURI. El îi formează ca noi lucrători punându-i efectiv la treabă. Primul lucru: le dă din puterea Sa. Și Isus nu este zgârcit. Le dă cu maximă generozitate din puterea Sa. Dacă Isus tămăduia orice neputință și boală din norod (vezi 9:35), acum dă putere ucenicilor Săi să scoată afară duhurile necurate și să tămăduiască ORICE FEL de boală și ORICE fel de neputință (vezi 10:1). Primirea PUTERII lui Isus este condiția și temelia trimerii lor în lucrare. Ei sunt singuri, dar sunt însoțiți de puterea lui Isus. Această putere este mai mare decât cea a lumilor spirituale. Adevărații vrăjmași ai lucrării sunt domniile și căpeteniile din locurile cerești. Pentru a înfrunta o asemenea putere, e nevoie de o PUTERE mai mare. Isus are această PUTERE și o dă cu generozitate ucenicilor. Acest exercițiu îi pregătește pentru momentul mării trimerii când Isus le spune: TOATĂ puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ...Duceți-vă și faceți ucenici...și Eu voi fi cu voi...(vezi Matei 28). Ucenicii experimentează această PUTERE înainte de marea trimerie. Puterea lui Isus este cu ei, și dacă puterea Sa este cu ei, NIMENI și NIMIC nu le poate sta împotrivă! Ei experimentează că de fapt nu sunt singuri, experimentează generozitatea lui Isus în a le da puterea Sa, precum și credințioșia Sa în a păstra cu ei această putere. Ucenicii vor avea însă de învățat, și CONDIȚIILE pe care ei trebuie să le îndeplinească pentru a păstra și crește această putere în ei, precum și strategia celui rău de a-i dezbrăca de această putere și de a-i trânti apoi la pământ (vezi lepădarea lui Petru). Acum însă, ei experimentează mărimea puterii lui Isus, și disponibilitatea maximă a lui Isus de a le da puterea Sa. Isus îi face părtași puterii și autorității Sale. Puterea nu este a lor, ci a lui Isus. Acest lucru trebuie ținut minte. De asemenea, ei nu se duc de capul lor în lucrare. Sunt trimiși la un moment anume de Isus. Deci, îmbrăcați cu puterea lui Isus, și trimiși de Isus însuși la un moment precis. Și nu e suficient. Ei vor primi instrucțiunile lui Isus cu privire

la ce să facă și ce să nu facă. Toată lucrarea lor este SUB AUTORITATEA LUI ISUS! Isus ridică noi autorități, și le dă din autoritatea Sa, dar aceste noi autorități se află SUB DEPLINA AUTORITATE A SA.

Să analizăm instrucțiunile primite.

a) UNDE să meargă? (9:1-6)

Isus le delimitează clar CÂMPUL de lucru. El îi trimite DOAR la oile pierdute ale casei lui Israel. Isus pune deci, LIMITE clare câmpului lor de lucru. Puterea Sa îi va însoți doar în acest câmp. Isus a venit la ai Săi. Și Isus respectă misiunea primită de la Tatăl. Vestirea Evangheliei la Neamuri avea să fie mai târziu. Isus Însuși respectă strategia Tatălui, și cere și ucenicilor Săi să o respecte. După înălțarea Sa, strategia va include și Neamurile, dar va avea următorul imperativ: mai întâi Iudeului, și apoi Grecului! Deși TOȚI au nevoie de mântuire, ucenicii trebuie să meargă DOAR la cei la care îi trimite Isus în acel moment istoric. Deci atunci, DOAR la Israel. Dar Isus le spune și diagnosticul spiritual al lui Israel: oile PIERDUTE ale lui Israel. Isus nu îi trimite la un Israel credincios, ci la un Israel pierdut, mort din punct de vedere spiritual. Ei nu trebuie să fie impresionați de masca religiozității, ci să înțeleagă că actualii păstori au condus oile lui Israel spre pierzanie, iar ei trebuie să le aducă înapoi la Domnul.

b) Ce MESAJ să propovăduiască? (9:7)

Esența lucrării lor este PROPOVĂDUIREA unui mesaj. Minunile și vindecările sunt pe locul doi și trebuie să întărească acest mesaj. Dar esența lucrării este transmiterea unui MESAJ. Acest mesaj, nu este mesajul lor, ci al lui Isus. Ei trebuie să propovăduiască ce Isus propovăduia. Ei trebuie să propovăduiască ce Isus le-a poruncit să propovăduiască. Mesajul este clar: Împărăția cerurilor este aproape! Am comentat deja înțelesul acestei expresii în acel context. Ei înțelegeau că Împărăția mesianică, momentul judecății finale și a restaurării tuturor lucrurilor este APROAPE. Ea era aproape pentru că Isus venise la ei, și era aproape pentru că Isus avea să aducă această Împărăție pe pământ.

c) Ce MINUNI să facă? (9:8a)

Isus le dă putere să facă minuni, dar nu orice fel de minuni, ci doar acele minuni care au în vedere reabilitarea trupului și sufletului omenesc. Isus nu le dă putere asupra creației în care a fost așezat omul. Isus nu le dă putere să aducă ploaie, să transforme pietrele în pâini. Puterea primită de la El este nelimitată, dar totuși limitată de cadrul reabilitării ființei umane. Și ÎN ACEST CADRU LIMITAT, Isus le oferă o putere NELIMITATĂ peste orice boală, peste orice demon și chiar peste MOARTEA însăși! Ce experiență

pentru ucenici. Iată că unii din ei au înviat și din morți! Minunile slujesc mesajului. Minunile dovedesc că ÎMPĂRAȚIA cerurilor este aproape, că Cel care are puterea și vrea să restaureze creația, conform profețiilor din vechime (vezi Isaia 11), este aproape!

d) Să nu ceară nimic în schimb – mesajul HARULUI (10:8b)

Isus le cere să nu ceară nimic în schimb pentru minunile făcute: fără plată a primit puterea, fără plată să dea această putere mai departe. Trebuia transmis un mesaj al harului. Ei fuseseră trimiși prin har, iar ceilalți trebuiau să primească harul. Împărăția cerurilor se oferă celor păcătoși ca un HAR. Nu este niciun merit și nicio plată ce pot fi puse în joc.

e) Cu ce să se întrețină - HRANA? (10:9-10)

Isus nu le dă putere supranaturală asupra propriilor nevoi biologice. Și le cere să nu facă provizii. Le cere, pe de o parte, să trăiască PRIN credință și să experimenteze purtarea de grijă a lui Dumnezeu în domeniul material. Cum e să pleci într-o călătorie într-o zonă străină fără nicio provizie? A fost un test al credinței. Pe de altă parte, Isus le cere să aplice un principiu: vrednic este lucrătorul de HRANA lui. Isus le interzice să ceară bani sau altceva celor slujiți de ei, dar le poruncește să primească de la aceștia HRANA. Acest principiu este reliefat de Pavel în 1 Cor.9 și aplicat lucrătorilor Bisericii. Pavel citează chiar din cuvintele Mântuitorului din acest pasaj. Deci, deși acest pasaj ne vorbește despre trimiterea ucenicilor la oile pierdute ale lui Israel, este o pregătire pentru lucrarea lor apostolică în Biserică și conține PRINCIPIILE care vor governa această lucrare. În lumina acestui argument ne întoarcem la porunca: Rugați-vă pentru lucrători, și ne dăm seama că, nu o putem aplica DOAR pentru acel moment istoric, ci că este relevantă pentru toată perioada Bisericii. Epistolele Noului Testament confirmă faptul că Bisericile locale au nevoie de lideri care să se dedice exclusiv lucrării de învățare și păstorie, și că pentru acest lucru Biserica este datoră să le acopere împlinirea nevoilor de bază. Nicio Biserică locală nu se poate dezvolta fără alegerea unor lideri de a se dedica exclusiv lucrării și fără alegerea acelei Biserici să întrețină acei lucrători. Este un test să trăiești prin credință, dar este un test și acela de a accepta să fii întreținut de Biserică.

f) Unde să GĂZDUIASCĂ? (10:11)

Este un aspect extrem de interesant și neașteptat. Mă surprinde că Isus le cere să fie ATENȚI la locul în care vor găzdui în cetatea sau satul în care vor merge. Isus le cere să CERCETEZE cine este acolo vrednic, și să rămână la el. Isus îi cheamă la discernământ, îi cheamă să descopere cine din cetate este MAI DESCHIS Evangheliei și acolo să

găzduiască. Deci, nu cine se oferă primul să fie gazda, ci cel ce este vrednic să fie gazda. Niște oameni care au făcut atâtea minuni în cetățile vecine, au devenit deja celebri. Și cine nu ar vrea să îi primească în casele lor? Dar Isus îi cheamă să CERCETEZE/ Îi cheamă să aibă discernământ în relațiile cu oamenii, să deosebească între cel vrednic și cel nevrednic sau mai puțin vrednic. De ce ? Oamenii nu sunt neutri din punct de vedere spiritual. Mai jos, Isus îi va învăța, MAI ÎNTÂI DE TOATE, să se păzească de oameni! Ei sunt trimiși la OAMENI, dar prima grijă este să SE PĂZEASCĂ de oameni. Oile bolnave ale lui Israel, sunt sub stăpânirea celui rău și pot fi folosite de cel rău în a-i ataca, ispiți în a le face rău. De asemenea, este un HAR pentru cel care îi primește la ei acasă. Mesajul și minunile sunt pentru toată cetatea, dar harul de a găzdui pe trimișii lui Isus este dat DOAR celor mai vrednici. Acest lucru este, pe de o parte, pentru protecția ucenicilor, pe de altă parte, pentru răsplătirea celor vrednici. Cei ce au, vor primi și ce ce n-au, li se va lua și ce au! Deci, decizia aceasta este spre binele ucenicilor și spre binele celor mai căutători de Dumnezeu din cetate. Dar este și spre binele cetății. În cele din urmă, ucenicii vor pleca, și mărturia în cetate va fi continuată de cei mai vrednici din cetate. De aceea, în ei trebuie investit mai mult. Acest principiu este reînnoit de epistole. Învățătura trebuie încredințată celor vrednici. Este un har care se revarsă către Biserică, dar trebuie făcută o investiție mai specială în cei vrednici, după principiul: celui ce are, i se va da!

g) Implicațiile PRIMIRII lor (10:12-13)

Ei sunt chemați să ureze de BINE. Ei sunt mesageri ai harului, ai mântuirii, ai bunătații lui Dumnezeu, și acest lucru nu e o joacă sau o glumă. Pacea va rămâne peste cei vrednici care îi vor primi. A fi vrednic e mai mult decât a primi pe ucenici. Vizează și o primire a mesajului în inimă. Pacea va rămâne doar peste cei vrednici de ea! Pacea e dată TUTUROR cu generozitate, dar o primesc doar cei vrednici, doar cei cu inima deschisă. Reacția celor din cetate este determinantă în acest sens.

h) Implicațiile RESPINGERII lor (10:14-15)

Isus le atrage atenția și asupra pericolului RESPINGERII lor. Nu toți vor primi mesajul lor. Dar îi învață să nu o ia personal, ci să răspundă cu demnitate. Scuturarea prafului de pe picioare este un element cultural care transmitea un mesaj clar celor din cetate. Ei nu i-au respins pe ei, ci pe Cel ce i-a trimis, care îi va trage la răspundere în ziua judecării. Ziua judecării va reabilita pe ucenicii respinși și batjocoriți de oameni. Și implicațiile respingerii sunt cât se poate de grave. Acea cetate va fi judecată mai aspru ca Sodoma și Gomora. Ucenicii primesc o autoritate imensă, lor li se încredințează mesajul mântuirii, și cine îi respinge pe ei, respinge pe Mântuitor și vor avea parte de judecată eternă. Trimiterea lor are în vedere mântuirea eternă asupra sufletelor eterne. Ei vor împărți

lumea în două: cei ce vor primi mesajul lor, vor avea parte de pace cu Dumnezeu, iar cei care vor respinge mesajul lor, vor avea parte de judecata eternă a lui Dumnezeu. Problema respingerii pare a fi cel mai problematic aspect al lucrării. Până acum toate sunt frumoase. Dar posibilitatea RESPINGERII lor complică enorm lucrarea lor. De aceea, această problemă a respingerii lor de către oameni este apoi dezvoltată în restul capitolului și i se alocă 27 de versete! Deci, mai mult decât toate celelalte instrucțiuni cuprinse în 12 verste!

Aici este marea provocare a lucrării: reacția ostilă a oamenilor la mesajul mântuirii. Și Isus dezvoltă atât pericolele, dar mai ales resursele prin care pot învinge ostilitatea lumii!

Înainte de a analiza acest pasaj, vreau să închei pasajul de față cu două concluzii esențiale:

- Ucenicii primesc o autoritate IMENSĂ în mântuirea eternă a oamenilor.
- Dar toată lucrarea ucenicilor este și trebuie să rămână sub AUTORITATEA Celui care i-a trimis.
- Autoritatea celor 12 ucenici este preluată de viitorii ucenici de-a lungul istoriei, adică de Biserică.

De aici marele echilibru în problema autorității Bisericii. Biserica primește o autoritate imensă! Dar această autoritate este legitimă DOAR atâta vreme cât Biserica rămâne sub autoritatea lui Hristos, Cel care le dă putere, Cel care îi trimite, Cel care pune limite lucrării lor, Cel care le spune ce să spună și ce să facă, cel care îi instruieste în cele mai mici detalii. Ce a făcut Biserica istorică? A insista pe autoritatea pe care i-a dat-o Isus, dar a nu insista deloc pe CADRUL LEGITIM al acestei autorități, și nici pe posibilitatea PIERDERII acestei autorități (vezi avertizarea Bisericilor din Apocalipsa). Biserica a făcut abuz de autoritatea primită și nu a rămas sub autoritatea lui Hristos. Și în acel moment, Hristos, capul Bisericii, a părăsit o astfel de Biserică care a rămas doar cu autoritate afirmată dar nu și cu una duhovnicească, de la Hristos. Orice Biserică locală poate repeta această tragedie. Biserica deține autoritate DOAR în măsura în care rămâne sub autoritatea lui Hristos. În cele din urmă, este o chestiune de bun-simț, de care și un copil și-ar da seama: nu Biserica Îl conduce pe Hristos, ci Hristos conduce Biserica Sa, Biserica nu are în buzunar cheile Împărăției și poate face ce vrea cu ele!

10:1-39 – Respingerea ucenicilor de către lume

Acest discurs are în vedere pregătirea lor pentru Marea Trimitere după înălțarea Sa la cer. Este deci clar că, și trimiterea din 10:1 este o pregătire pentru Marea Trimitere din cap.28, și deci, este logic că credem că ea conține principii care vor rămâne valabile și în perioada Bisericii.

În cap.8 Isus și-a manifestat autoritatea. În cap.9, autoritatea lui Isus este respinsă de autoritățile religioase. El ridică noi autorități în Israel (10a). Dar, ca și El, aceste autorități vor suporta

contestarea, respingerea și prigoana (10b). Secțiunea 8-10 formează un întreg, iar tema unificatoare este AUTORITATEA. Iată o posibilă înlănțuire logică a principalelor pasaje ale acestei secțiuni:

- Cap.8 – Autoritatea lui Isus
  - Cap.9 – Contestarea autorității lui Isus
- Cap.10a – Autoritatea apostolilor
  - Cap.10b – Contestarea autorității apostolilor și prigonirea acestora

Isus insistă pe respingerea lor de către lume. Nu doar Israel îi va respinge, ci întreaga lume. Versetele 18 și 22 ne demonstrează că aceste învățături au în vedere o trimitere mai mare decât cea din 10a, o trimitere care include și Neamurile. Aceste învățături sunt extrem de importante pentru pregătirea ucenicilor. Astfel Isus:

- Îi anunță MAI DINAINTE că vor fi respinși. În pofida autorității primite, ei vor fi respinși și prigoniți. Isus le spune mai dinainte acest lucru, pentru a nu-i lua prin surprindere, și pentru a le forma așteptări realiste cu privire la lucrarea lor și impactul acesteia în lume.
- Isus le explică DE CE vor fi respinși.
- Isus le oferă RESURSELE de care au nevoie pentru a birui testul generat de ostilitatea lumii.

Ce relevanță are acest pasaj pentru creștinii din România care nu se confruntă cu o perioadă de prigoană directă împotriva creștinilor? În 2 Corinteni am insistat că, prigoana fizică este doar forma cea mai vizibilă a unei prigoane spirituale permanente. De aceea, pe parcursul analizării acestui pasaj, voi glisa mereu de la dimensiunea prigoanei fizice, vizibile, la cea a prigoanei ascunse, în vremurile în care biserica se bucură de pace.

Oi în mijlocul lupilor

Lumea e formată din lupi. Isus vrea să le construiască o imagine corectă despre lume. Da, lumea este și o mare de bolnavi care sunt sub autoritatea întunericului și care au nevoie de vindecare. Această imagine le stârnește mila, compasiunea, înțelegerea. Dar aceeași lume este și o mare de LUPI. Bolnavii sunt niște LUPI. Ei nu sunt doar bolnavi, dar sunt bolnavi răzvrățiți. Ei sunt în tabăra vrăjmașă și conduși de Dușmanul lui Dumnezeu, Diavolul Însuși. Oamenii sunt periculoși. Prin ei, diavolul va încerca să descurajeze pe ucenici și să ne distrugă credința. Isus le stârnește compasiunea față de oameni, și îi trimite la oameni. Dar apoi îi avertizează că, PERICOLELE din lucrare vor veni tocmai de la acești oameni la care îi trimite. Metafora cu lupii este menită să le stârnească VIGILENȚA. Și ei sunt trimiși, nu ca lei în mijlocul lupilor, ci ca oi în mijlocul lupilor. Isus anticipează deja strategia preoției în Noul Legământ, o strategie a Mielului. În Vechiul Legământ, Israel era chemat să preoțească ca UN LEU în mijlocul popoarelor formate din LUPI. Dumnezeu asigură protecție lui Israel, și adesea, prin Israel, pedepsea păcatele lupilor. Dacă era credincios, Dumnezeu asigură lui Israel protecție fizică față

de LUPI. Această promisiune adresată lui Israel, ca națiune, se aplica adesea și indivizilor credincioși din Israel. Profeții erau adesea protejați de lupii din Israel, iar cei credincioși din robie erau adesea protejați de ostilitatea lupilor dintre neamuri (vezi Daniel și cei 3 prieteni). Aceștia aveau dreptul la autoprotecție prin LUPTĂ. Ilie a înjunghiat proorocii mincinoși din Israel. David se apăra cu SABIA în mână etc. Cu cât ne apropiem însă de Noul Legământ, încep să apară și situațiile când indivizii credincioși din popor sunt omorâți de LUPI. Cu toate acestea, dreptul la autoprotecție prin RĂZBOI rămâne, și este aplicat în perioada Macabeilor, după profețiile rostite de Daniel. Isus îi trimite în cadrul unui Nou Legământ, în care îngăduie adesea LUPILOR să le provoace suferință și să-i omoare, iar ei trebuie să urmeze strategia mielului, și să renunțe la SABIE pentru a-și scăpa viața. Pavel a fugit din cetate în cetate, dar niciodată nu a pus mâna pe sabie pentru a-și croi drum spre poarta cetății.

Înțelepți ca șerpii și fără răutate ca porumbeii

Isus îi cheamă la un echilibru sfânt între vigilență și bunătate. Ei sunt chemați să manifeste dragoste necondiționată față de oameni și față de prigonitorii lor, și să accepte, ca un miel, durerea provocată de oameni, dar în același timp sunt chemați la VIGILENȚĂ și INTELIGENȚĂ în relația cu LUPII. Șarpele are de obicei, conotații negative în Biblie. Cred că aici este singurul context în care șarpele este ales ca exemplu pozitiv. Isus are în vedere șarpele ca animal. Șarpele este recunoscut pentru inteligența sa, pentru vigilența sa, pentru capacitatea sa de a se adapta și de a supraviețui. Șarpele știe să se ascundă, și știe să atace. Șarpele sesizează imediat pericolul și știe să reacționeze la el. Șarpele știe să se apere și este greu de prins. Isus ne poruncește să avem o vigilență asemănătoare în relațiile cu oamenii. Isus nu ne cheamă să fim naivi, și să ne aruncăm spre martiraj cu brațele deschise. Isus ne cheamă să ne folosim toată agerimea, toată inteligența pentru a NU AJUNGE la martiraj. Isus ne cheamă la discernământ. Isus ne cheamă să anticipăm strategia vrăjmașului, pentru a ne face rău prin oameni, și să răspundem ca atare. Șarpele anticipează lovitura dușmanului, și se retrage cu viteză uluitoare. Isus ne cheamă la o anumită ȘIRETENIE în relațiile cu lupii, chiar la o anumită DIPLOMAȚIE. Pavel este un bun exemplu a ceea ce înseamnă a fi înțelept ca șerpii. Pavel era greu de prins!!! El știa când să fugă din cetate și cum să fugă. El anticipa când oamenii vroiau să îl prindă. El se ferea de oamenii periculoși și îi îndemna și pe ceilalți creștini să facă la fel. Pavel știa cum să se apere și să apeleze la drepturile pe care i le conferea Legea.

Chiar dacă nu suntem într-o prigoană fizică directă, diavolul va continua să ne întindă capcane prin oameni. Oamenii rămân lupi. Capcanele pot fi diverse. Suntem chemați la aceeași vigilență. Isus le poruncește ucenicilor să se păzească de oameni. Deși sunt trimiși la oameni, ei trebuie să se păzească de oameni! Pentru ei, a se păzi de oameni însemna să se păzească FIZIC de ei (căci vor dori să le ia viața), dar și spiritual (căci prin ei diavolul va lovi în credința și râvna lor pentru Evanghelie). Și astăzi, pot fi oameni care vor urmări să ne facă rău FIZIC, ei chiar vor specula dorința și datoria noastră de a propovădui Evanghelia oricărei făpturi, și vor încerca să ne

atragă în capcane urâte. Dar cel mai adesea, când prigoana împotriva creștinilor nu este încurajată de stat, vom avea parte de o prigoană ascunsă. Prin oameni, cel rău ne va ataca cu:

- **Teamă**, când aceștia devin ostili verbal.
- **Rușine**, când aceștia ironizează credința noastră.
- **Descurajare**, când aceștia resping mesajul și invitațiile noastre.
- **Îndoială**, când aceștia ne atacă credința cu argumente și dovezi de tot felul.
- **Seducție**, când aceștia ne vor promova, într-un fel sau altul, SPIRITUL veacului care este total opus spiritului Evangheliei, și vor veni cu tot felul de OFERTE din această lume. Prin modul lor de viață, prin vorbele lor etc, ei vor putea trezi în noi diferite poftă și dorința de a ne lua partea în această lume.
- **Compromis**, când presiunea grupului sau autorităților ne va îndemna să ne încălcăm, la locul de muncă sau în alte contexte, principiile creștine.
- **Defocalizare**, prin conflicte cu oamenii care sunt menite să ne defocalizeze de la deciziile bune pe care le-am luat în relația cu Domnul.
- **Reacții păcătoase**, manifestate prin mânie, iuțimi, judecată, lipsă de dragoste și iertare. Aceste reacții sunt stârnite în noi de RĂUTATEA lumii, de DUALITATEA ei, de BOLILE din inima oamenilor.

Chiar dacă nu trăim în timpul unei prigoane directe, trăim tot în mijlocul lupilor și în mijlocul unei lumi ostile lui Dumnezeu, sub conducerea celui rău. Trebuie să anticipăm capcanele lui prin oameni, și să știm să răspundem sau să fugim, depinde de context.

Isus ne cheamă să fim înțelepți ca șerpii, dar blânzi ca porumbeii. Bunătatea și manifestarea dragostei rămân caracteristicile fundamentale ale mărturiei creștine. Ostilitatea lumii te poate lua prin surprindere, de aceea trebuie să fii înțelept ca șarpele. Dar ostilitatea lumii poate stârni în tine ură, mânie, neiertare. De aceea, trebuie să fim și fără răutate ca porumbeii. Asocierea șarpelui cu porumbelul este șocantă, dar ilustrează atât de bine echilibrul pe care trebuie să îl aibă un credincios în lume. Credinciosul nu se poate izola de oameni, căci este trimis în mijlocul oamenilor, dar este chemat ca în mijlocul oamenilor să se păzească de oameni.

Vă vor da în judecata soboarelor, și vă vor bate în sinagogle lor

Prigoana se va manifesta mai întâi din partea Iudeilor. Și într-adevăr, până în anul 70, majoritatea prigoanelor împotriva creștinilor au fost stârnite de Iudei. Poporul ales și autoritățile lui Israel vor fi primii care-i vor prizoni, și în această prigoană, Dumnezeu va îngădui ca ei să sufere atât moral, psihic, social (vă vor da în judecată), cât și FIZIC (vă vor bate în sinagogle lor). Dumnezeu va fi cu ei, dar nu-i va scuti de suferință.

Din pricina Mea

Din pricina Mea... le spune Isus. El le explică DE CE lumea îi va prizoni. Este paradoxal ca un credincios plin de IUBIRE față de oameni să fie prizonit de OAMENI. Dar motivul

prigoanei este Hristos. Cel rău, care stăpânește peste lume, Îl urăște pe Hristos. El va genera prigoanele. Dar și lumea este ostilă unui Hristos care-Și cere dreptul de a stăpâni asupra vieților lor. Lumea care trăiește în întuneric urăște Lumina lui Hristos. Iată DE CE prigoana nu este o SURPRIZĂ, ci o REACȚIE normală de apărare în contextul unui RĂZBOI spiritual între lumină și întuneric. Ostilitatea lumii nu este deci o pricină de îndoială cu privire la autoritatea și identitatea lor, ci devine o CONFIRMARE a acestora; „din pricina Mea”- este o explicație, dar devine și o motivație. Este greu să accepți suferința dacă nu o înțelegi, sau dacă vei crede că este din pricina ta. Dar când știi că este din pricina Celui care a suferit pentru tine, este cu totul altceva. În perioadele când prigoanele fizice lipsesc, se amplifică prigoana ascunsă din partea celui rău. Am comentat profilul acestei prigoane în 2 Corinteni. Când casa îți arde, soția îți moare, te îmbolnăvești, ai insomnii, ești bântuit de frici și ispite de neînțeles, când se generează conflicte de nicăieri, când ai accidente cu mașina și te întrebi, ca Iov, DE CE? , răspunsul este adesea același: **din pricina Mea!** și trecem ALTFEL, cu bucurie, onorați să putem suferi pentru Cel ce a murit pentru noi.

Ca să sluiți de mărturie

Prigoana și suferința este îngăduită de Dumnezeu, și este din pricina lui Hristos. Dar totuși de ce este îngăduită de Domnul? Ca să slujim de mărturie. Iată ce scrie Pavel în Filipeni 1:12-14:

- Vreau să știți, fraților, că împrejurările în care mă găsesc, mai degrabă au lucrat la înaintarea Evangheliei. Într-adevăr, în toată curtea împărătească și pretutindeni aiurea, TOȚI știu că sunt pus în lanțuri din pricina lui Isus Hristos. Și cei mai mulți dintre frați, îmbărbătați de lanțurile mele, au și mai multă îndrăzneală să vestească fără teamă Cuvântul lui Dumnezeu.

Cel rău generează prigoana pentru a opri vestirea Cuvântului și ducerea Evangheliei până la marginile pământului. Dar, dacă Biserica rămâne în ascultare de Domnul, prigoana devine o unealtă prin care Evanghelia se răspândește mai mult! Prin prigoană, creștinii sunt duși în locuri NOI și intră în contact cu persoane noi, care cu greu ar fi intrat altfel în contact. Prigoana stârnește întrebări și controverse la nivelul întregii societăți: de ce sunt prigoniți creștinii? Cine sunt ei? De ce reacționează așa? Prigoana scoate pe creștini din anonim și îi face VIZIBILI la nivelul întregii societăți. Prigoanele creștinilor din Imperiul Roman au făcut ca ucenicii lui Isus să devină cunoscuți în tot Imperiul: de la împărat până la soldat, de la senator până la vânzătorul de carne, toți știau de creștini și de Hristos. Prigoana deschide noi porți pentru Cuvânt. E greu să intri în contact cu împărați, judecători, dregători. Dar prigoanele au adus pe creștini în cele mai înalte curți de judecată și în fața celor mai sus puși oameni din societate. De asemenea, cine ar dori să meargă la cei din temniță să le vestească Cuvântul? Prigoana i-a trimis și acolo pe creștini. Prigoana lui Saul a risipit pe creștinii din Ierusalim, și aceștia

s-au dus și au vestit Evanghelia și în alte locuri. Prigoana este deci o OPORTUNITATE de spori MĂRTURIA creștină. De aceea este îngăduită de Dumnezeu. Prigoana face să strălucească și mai mult valorile creștine și dragostea creștinilor. Atitudinea creștinilor în fața morții, dragostea lor față de prigonitorii lor, au tulburat pe mulți și au dus la convertirea multor oameni. Când Biserica a rămas în ascultare, prigoanele și martirajele au dus la CREȘTEREA numărului ucenicilor, și nu la scăderea lui.

Dacă așa stau lucrurile cu prigoana fizică, la fel stau și cu prigoana spirituală. O boală te duce în contact cu doctorii. Un accident de trafic te pune în contact cu celălalt șofer și cu polițiștii. O nedreptate te pune în contact cu avocați și cu judecători. Pierderea locului de muncă te trimite către un alt loc de muncă. Arderea unei case te pune în contact cu asigurările. Pierderea cuiva drag te apropie de cei care au trecut printr-o suferință similară. Deci, prigoana de tip Iov ne aduce în contact cu noi oameni din societate. De asemenea, ne oferă oportunitatea de a străluci în condiții ostile. Impactul luminii este cu atât mai mare cu cât străpunge un întuneric mai mare. Pacea, dragostea, încrederea în Domnul strălucesc mai mult în ochii oamenilor, în cadrul oferit de SUFERINȚĂ. Dumnezeu îngăduie prigonirile celui rău pentru a ne AJUTA în împlinirea mandatului nostru, pentru a ne deschide noi uși pentru Cuvânt și pentru a mări impactul mărturiei noastre în lume. Nu mai vorbesc de încurajarea pe care o aducem fraților, pe care o menționează și Pavel în citatul din Filipeni. Dar dacă singurul nostru scop este să scăpăm de această prigoană, și să avem un loc călduț și liniștit sub soare, oare vom mai vedea OPORTUNITĂȚILE create de prigoană?

Și înaintea Neamurilor

Nu doar evreii vor prigoni, ci și Neamurile. Toate Neamurile. Am comentat deja că, chiar dacă Neamurile vor manifesta o receptivitate mai mare la Evanghelia decât evreii, doar o mică parte din cei dintre Neamuri se vor întoarce la Domnul. Neamurile, în ansamblul lor, vor rămâne ostile Evangheliei până la a doua venire a Domnului.

Nu vă îngrijați de ce veți spune...Duhul Tatălui va vorbi în voi

Isus a anticipat până acum mai multe pericole ce pot să apară într-o prigoană. Până acum, acestea s-au legat de faptul că o prigoană te poate lua prin surprindere, sau neînțelegerea cauzei sau rațiunii prigoanei te poate, de asemenea, tulbura. Isus identifică o nouă sursă de tulburare: ÎNGRIJORAREA cu privire la ce vom răspunde în fața acuzațiilor. Isus ne promite că nu vom fi singuri, și că Duhul Tatălui va vorbi prin noi, și ne va da pe moment cuvintele potrivite. Această promisiune pare a fi însă condiționată. Trebuie să nu ne îngrijorăm, să ne încredem în Domnul, și Duhul va vorbi apoi prin noi. Cunoscedin istoria Bisericii minunate exemple care confirmă împlinirea promisiunii Mântuitorului. Credincioșii puși sub acuzare au dat SPONTAN niște replici superbe, care pur și simplu au închis gura acuzatorilor. Promisiunea vizează acest cadru specific de prigoană și de ducere a credincioșilor în fața judecătorilor. Aceasta nu înseamnă că

cel credincios nu trebuie să crească în CUNOAȘTERE până va fi dus înaintea judecătorilor. Duhul se poate manifesta mai mult sau mai puțin în noi, în raport cu mărimea vasului credințiosiei noastre. De asemenea, Duhul lucrează în noi doar dacă rămânem în Hristos. Deci, promisiunea este minunată, dar nu este un CEC în alb. Credinciosul trebuie să rămână și să crească în Hristos pentru a se bucura cât mai mult de această minunată promisiune.

Este ea valabilă și în alte contexte, și este ea valabilă și în contextul prigoanei spirituale? Mântuitorul pare să sugereze o revărsare specială a Duhului într-un context special: credinciosul dus înaintea judecătorilor. Cu toate acestea, Duhul este cu noi și ne ajută în toate contextele. De câte ori, în vremuri de pace, când vesteam Evanghelia, el venea cu argumente noi, imagini noi, de care și noi ne minunam! Duhul era acolo să ne ajute și să vorbească prin noi. Mare atenție, ca nu cumva prea multă cunoștință și experiență în dialogurile cu oamenii să nu blocheze manifestarea proaspătă și spontană a Duhului. Atenție ca să nu ne încredem în sine, în cunoștințele noastre și în experiența noastră, și să nu rămânem în dependență totală de Duhul. Atenție și la răspunsurile TIPICE, de LEMN. Fiecare situație e unică și merită un răspuns unic. Întrebarea des întâlnită: de ce religie ești? Cum răspunzi la ea? Ții cont de context și îl lași pe Duhul să se manifeste liber prin tine, sau ești prizonierul unor răspunsuri prefabricate?

Fratele...tatăl...copiii

Nu doar evreii și Neamurile în general vor fi ostile Evangheliei, și ne vor prigoni, ci și cei mai apropiați, cei din casa noastră. Și aici va fi testul cel mai greu, când cei mai apropiați se vor ridica împotriva noastră din pricina lui Isus, când cei pe care îi iubim cel mai mult vor fi uneltele prin care cel rău ne va lovi.

Va da la MOARTE....

Până acum, Isus le-a vorbit despre suferința psihică, morală, relațională și fizică. Dar iată că acum le vorbește despre MOARTE. O prigoană își poate lua TOTUL, chiar și viața. Dumnezeu va îngădui prigonitorilor chiar să ne ia viața. În principiu, nu este TIP de suferință prin care cel rău să nu ne poată lovi. Am comentat acest aspect în 2 Corinteni.

Cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit

Prigoana este o OPORTUNITATE pentru a fi mărturie, dar ea este și UN TEST al celor credincioși. E vorba de testul credinței. Și în joc este mântuirea noastră. Dragostea față de oameni și împlinirea mărturiei față de ei ne motivează să rămânem tari în prigoană. Dar o motivație esențială este dată de procesul mântuirii noastre. În joc nu este doar mântuirea

ALTORA, ci și propria noastră MÂNTUIRE. Nu va fi ușor. Vom avea nevoie de RĂBDARE. Mântuit va fi doar cel care RABDĂ până la SFÂRȘIT. Cel care dă înapoi în mijlocul prigoanei, este lepădat, și nu va mai fi mântuit. Mântuirea propriului nostru suflet nu trebuie deloc neglijiată ca motivație-resursă pentru a răbda până la capăt.

Când vă vor prigoni într-o cetate să fugiți în alta

Dumnezeu va îngădui prigonitorilor să se atingă de VIAȚA noastră. De aceea, de multe ori trebuie să FUGIM pentru a ne salva VIAȚA. Diavolul urmărește scoaterea noastră din scenă, fie prin distrugerea credinței noastre, fie prin moartea noastră fizică. De aceea, suntem responsabili să facem tot ce ține de noi pentru a ne proteja sănătatea și viața fizică. Și, de aceea, FUGA este de multe ori indicată. Nu tot timpul. Pavel nu fugea în altă cetate, decât dacă amenințarea sa cu moartea era iminentă și extrem de clară. El rămânea multă vreme într-o cetate chiar dacă era prigonit. Dar când prigoana se amplifică și îi era PUSĂ viața într-un risc maxim, atunci fugea. Când Saul a dezlănțuit o prigoană nebună la Ierusalim, TOȚI ucenicii au fugit din Ierusalim. Să fugiți nu de OAMENI, ci în *altă cetate*. Fuga nu trebuie înțeleasă ca o abandonare a mandatului, ci ca o măsură legitimă de salvare a vieții fizice pentru continuarea împlinirii mandatului. E important de reținut acest principiu care va fi reînnoit de Mîntuitorul în Matei 24: 14-18 în contextul căderii Ierusalimului.

Nu veți isprăvi de străbătut cetățile lui Israel până va veni Fiul Omului

Cum să interpretăm acest verset? El pare o încurajare pentru ucenici, legată de faptul că suferința lor nu va dura mult, căci Fiul Omului se va întoarce în curând. Probabil acesta a fost sensul înțeles inițial dat de apostoli. Dar apostolii au finalizat demult de străbătut cetățile lui Israel și Fiul Omului nu a venit. Cum se explică acest lucru? Sunt două posibile interpretări:

- Prima interpretare afirmă faptul că pasajul nu se referă la a doua venire a Fiului Omului. Ea se referă mai degrabă la venirea Fiului Omului pentru a pedepsi pe Israel și Ierusalimul în anul 70.d.H. Într-adevăr, Dumnezeu a pedepsit, în anul 70 d.H., pe evreii care prigoniseră pe creștini. Mîntuitorul folosește o expresie care sugerează a doua Sa venire pentru că evenimentele din anul 70 d.H. prefigurează a doua Sa venire.
- A doua interpretare: prin astfel de afirmații, Isus a încurajat pe apostoli că El se va întoarce în primul secol, și că venirea Sa îi va prinde în viață. Tot Noul Testament este plin de pasaje care ne arată credința și speranța celor credincioși că Domnul se va reîntoarce în timpul vieții lor. Isus a încurajat pe apostoli să creadă acest lucru nu pentru a-i păcăli, ci pentru a le arăta intenția Sa de a Se reîntoarce cât mai repede. Dar mai târziu le va descoperi și o altă fațetă a venirii Sale, și anume că venirea Sa va fi după ce Biserica va duce Evanghelia la marginea pământului. Deci, promisiunea Sa de a se întoarce în curând este o promisiune condiționată. Împlinirea acestui mandat depinde de credințioșia Bisericii. Faptul că Isus nu a revenit în primul secol nu este

pentru că și-a uitat sau încălcat promisiunea, ci mai degrabă pentru că Biserica nu a îndeplinit condiția. Dumnezeu îi face lui Iosua o promisiune asemănătoare. În Iosua 1:2-5 Dumnezeu îi promite lui Iosua că va fi cu El și că-i va da izbândă și că le va da țara de moștenire, și că orice loc pe care-l vor călca va fi al lor. Promisiunea nu include un element direct de condiționare. Dar în Iosua 1:6-9, Dumnezeu precizează foarte clar și condiția: ascultarea de poruncile Domnului! Deși Mandatul primit de Iosua nu este formulat printr-o construcție de condiționare tipică: Dacă...atunci..., este evident că promisiunea Domnului este condiționată. Dar știm ce s-a întâmplat. Poporul se lenește, Iosua moare, și poporul nu ia toată țara în stăpânire așa cum intenționa Dumnezeu să le-o dea. Dumnezeu nu își împlinește astfel promisiunea din pricina necredincioșiei lui Israel. Marea întrebare despre revenirea Domnului: Eu vin CURÂND, este o promisiune condiționată sau necondiționată?

Ucenicul nu este mai presus de Învățătorul său

Mântuitorul îi învață din nou să nu fie luați prin surprindere de respingerea lumii. În cele din urmă, dacă El, Isus, a fost respins, acuzat că este un demonizat, că este nebun, că hulește, ce așteptări să avem noi de la oameni? Dacă Isus, care era Desăvârșit, Fiul lui Dumnezeu întrupat, a fost respins, ce așteptări să avem noi, care suntem plini de imperfecțiuni și greșeli, și nu avem strălucirea slavei lui Isus? Ucenicii nu trebuie nici să fie luați prin surprindere, nici să se mire, nici să rămână nedumeriți de respingerea lumii. Lumea l-a respins pe Hristos Însuși. Dacă ei sunt cu adevărat ucenicii Lui, vor fi respinși și ei. Dacă nu sunt respinși, ceva nu este în regulă. Dacă Evanghelia nu stârnește împotrivire, apare un mare semn de întrebare! Respingerea din partea lumii devine un semn obligatoriu al ucenicilor lui Hristos. Argumentul majorității este foarte puternic. Isus transformă acest contra-argument într-o confirmare pentru autenticitatea credinței lor.

Avem multe de învățat cu privire la așteptările noastre față de oameni. Trebuie să acceptăm că marea majoritate a oamenilor, față de care vom depune mărturie, VOR RESPINGE Cuvântul. Doar o minoritate va răspunde cu credință, și va fi mântuită. Dacă vestești Evanghelia la 1000 de oameni, așteaptă-te ca doar 10-15 să fie mântuiți. Dacă vor fi mai mulți, slavă Domnului! Dar nu uita că, atunci când Isus îi trimite pe ucenici în lucrare, le vorbește mai întâi 24 de versete despre RESPINGEREA lor, și apoi 3 versete despre PRIMIREA lor (vezi 9:40-42). Dacă toți oamenii cărora le vestești Evanghelia te urmează, întreabă-te ce Evanghelie vestești? Într-o perioadă de pace, oamenii vor fi adesea politicoși și civilizați cu noi, și nu își vor exprima ostilitatea în mod direct. Dar vor rămâne reci și indiferenți față de mesajul nostru. Va fi o altă formă de manifestare a respingerii lor. Și orice respingere doare și aduce o undă de dezamăgire și descurajare în inimile noastre. Dar Isus ne pregătește, ne instruește cum să nu fim doborâți de descurajare. El ne spune de la început că cei mai mulți oameni cărora le vom vesti Evanghelia NU VOR primi Cuvântul. Ei vor rămâne, în marea majoritate, cei care ne vor transmite un mesaj clar: suntem nebuni să credem și să trăim așa ceva. Mandatul ucenicilor a fost să fie martori ai

lui Hristos, și nu să cucerească lumea pentru Hristos! Ei au fost trimiși să mărturisească pe Domnul și nu să întoarcă pe oameni la Domnul. Succesul lor nu depindea de numărul celor întorși, ci de calitatea mărturiei lor și de ducerea acestei mărturii la toate Neamurile. Mântuitorul le promite că, din toate Neamurile, vor fi unii care vor fi ucenici. Dar doar unii. A ne propune să cucerim un oraș pentru Hristos, cred că intră în contradicție cu profețiile rostite de Mântuitorul cu privire la respingerea mesajului de către cei mai mulți! Îți poți propune să înalți mărturia lui Hristos înaintea unui oraș întreg, dar nu să întorci un oraș întreg la Domnul. Da, e frumos și bine să dorești ca toți să fie mântuiți. Dar e înțelept să accepți că puțini vor fi cei mântuiți. Noi înălțăm mărturia și Duhul va întoarce la Domnul pe acei puțini care vor răspunde cu credință la mesajul nostru. Dacă inviți 100 de oameni la Biserică, câți te aștepti să vină chiar? Dacă vin 10 din cei 100 e minunat! Dar faptul că cei mai mulți ne resping (chiar dacă politicos), ne face să ne întristăm, și să devenim descurajați. Și ne face să ne temem să mai invităm, să mai vestim Cuvântul. Ne e teamă să fim respinși din nou. Ne e teamă să experimentăm durerea respingerii. Dar Isus ne spune MAI DINAINTE că așa va fi, și că suntem chemați să EXPERIMENTĂM până la capăt această respingere. Și ne cheamă să nu obosim, ci să răbdăm până la capăt. Să răbdăm TOTUL pentru cei aleși care vor răspunde și care vor fi mântuiți. Inviți 100 de oameni la biserică. Primii 99 resping invitația. Dar al 100-lea acceptă invitația și vine, și primește Cuvântul, și intră în Împărăție, și tot cerul e în sărbătoare! A meritat acceptarea durerii respingerii de 99 de ori? Cu siguranță că da! Nu știm cine va primi mesajul. Nu avem niciun indiciu. Nu știm cine. Mântuitorul ne spune mai dinainte că cei mai mulți vor respinge Cuvântul, dar ne și promite că unii îl vor primi. Și până va intra numărul deplin al Neamurilor, acești UNII vor continua să intre în istorie. Succesul nu se definește deci prin numărul celor întorși. Acesta va fi mereu mult mai mic față de numărul celor care vor respinge mărturia noastră. Dumnezeu vrea să ne înarmăm cu această gândire pentru a nu descuraja. El ne spune că mandatul nostru presupune suferință, și ne cere să acceptăm această suferință. Dar vrea să nu fim luați prin surprindere de ea, și nici să nu ne doboare. De aceea, ne anunță mai dinainte care va fi impactul mărturiei noastre, dar ne și focalizează atenția spre bucuria lui Dumnezeu față de CEI puțini care vor răspunde mesajul. Creștinii au fost purtați prin tribunale, sinagogi, temnițe, arene cu lei ...și au depus mărturie față de MULȚI oameni. Și chiar dacă dintre aceștia, cei mai mulți au respins Cuvântul, au fost unii care l-au primit! Pentru ei merită să luptăm până la capăt. Dintr-o sală de tribunal, un soldat primește Cuvântul. Din temniță, doi tâlhari primesc Cuvântul. Dintr-o arenă plină, câteva mii de oameni batjocoresc pe creștinii aruncați la lei, dar două slujitoare și un dregător se întorc acasă plângând. Mandatul nostru este să propovăduim Evanghelia la ORICE făptură, și să răbdăm totul pentru cei aleși care, deși sunt puțini, sunt atât de valoroși, și aduc atâta bucurie Tatălui! Ca să înțelegem mai bine, toate suferințele creștinilor de peste veacuri au făcut ca Evanghelia să ajungă și la tine și tu te-ai întors la Domnul. Să presupunem, prin reducere la absurd, că tu ești singurul rod dintre Neamuri pentru două mii de ani de suferință a unei rămășițe a Bisericii. Te întreb: din perspectiva ta, a meritat ca acei creștini să sufere atât de mult pentru ca un singur suflet, adică tu, să primească Cuvântul și să fie mântuit? Sunt sigur că vei spune că DA! Dumnezeu însă nu mântuiește doar un om pe secol. El mântuiește mai mulți oameni! Deci, merită să răbdăm

respingerea din partea unei LUMI întregi de dragul unei MINORITĂȚI care va răspunde Cuvântului. Acum înțeleg de ce Mântuitorul reia partea de respingere pe tot parcursul capitolului 10. El vrea să ne învețe că nu va fi doar un prim val de respingere, și apoi, în urma mărturiei noastre, lumea va deveni receptivă. Mântuitorul nu îi învață pe apostoli:

- Veți fi prigoniți, veți putea depune mărturie, și în urma mărturiei lumea va primi Cuvântul și nu veți mai fi prigoniți.

La început, prigoana poate fi justificată prin prejudecăți și neînțelegerea mesajului creștin. Dar marea întrebare este din v.18. Ce se va întâmpla când creștinii acuzați pe nedrept și pe baza unor zvonuri mincinoase vor depune MĂRTURIE? Mântuitorul răspunde: VOR CONTINUA să fie respinși! Deci:

- Veți fi prigoniți, veți depune mărturie, veți fi respinși, veți continua să fiți prigoniți, veți depune mărturie, veți fi respinși din nou!!!

Trebuie să precizăm următoarele gânduri care să ne ajute în împlinirea mandatului nostru:

- Împlinirea mandatului nostru înseamnă depunerea mărturiei pentru Hristos și nu întoarcerea lumii la Hristos! Și Biblia ne învață să ne bucurăm când păzim prin puterea Domnului poruncile Sale și facem voia Sa! Deci, noi trebuie să ne bucurăm că depunem mărturie pentru Hristos, CHIAR DACĂ oamenii resping mesajul! Așa ne și învață Pavel în Filipeni 1:12-13. Pavel se bucura că Evanghelia e propovăduită chiar dacă oamenii nu se întorseseră la Domnul! De ce această bucurie? Pentru că:
  - Facem ce ne cere Domnul, facem ce ține de noi, ne împlinim mandatul, facem ce este plăcut înaintea Lui!
  - El Se bucură pentru că depunem mărturie și ascultăm poruncile Lui!
  - Numele lui Hristos este înălțat și proclamat înaintea oamenilor și înaintea lumilor nevăzute!
  - Grăbim venirea Domnului prin ducerea Evangheliei la toate neamurile!
  - Nădăjduim că UNII din cei ce vor auzi mesajul vor fi mântuiți în ziua cercetării!
  - Știm că Dumnezeu va fi proslăvit la judecată de TOȚI și va fi drept să judece pe cei care nu vor primi mesajul! Mărturia noastră nu are doar scop de mântuire, ci și scop de judecată. În urma mărturiei noastre, Dumnezeu va fi proslăvit prin mântuirea celor ce cred și judecarea celor ce nu cred.
- Deci, fără să fim indiferenți de destinul oamenilor, și dorind mântuirea tuturor, trebuie să învățăm din împlinirea mandatului nostru indiferent de rezultate.
- Respingerea mărturiei de cei mai mulți NU ÎNSEAMNĂ că mărturia noastră are un impact mic, că Evanghelia nu are putere, că de fapt, nu ne putem face auziți într-o lume prea împietrită. Isus ne spune că noi SUNTEM LUMINA LUMII! Dumnezeu LUMINEAZĂ cu MARE PUTERE prin Biserica Sa pe pământ! Oamenii nu resping Lumina pentru că aceasta este slabă, ci pentru că ei sunt împietriți și rămân în

împietrire. Isus a fost respins de cei mai mulți evrei! Înseamnă că predicile Sale nu au avut putere și că a Luminat PUȚIN în Israel? Nicidecum! Când oamenii resping pe Domnul în fața mărturiei noastre este un LUCRU EXREM de GRAV. Ei Îl resping pe Domnul care îi cheamă cu putere la Sine. Și judecata va fi extrem de ASPRĂ, mult mai aspră decât cea de peste Sodoma și Gomora care nu au fost expuse mărturiei puternice a lui Dumnezeu prin Biserica Sa!

- Trebuie să înțelegem cât de mare este bucuria lui Dumnezeu pentru fiecare credincios! Și să știm că dintre acei mulți care ne vor respinge, UNII vor primi mărturia noastră! Și pentru ei trebuie să credem totul, să răbdăm totul, să nădăjduim totul! Iată ce frumos ni se dă Pavel pildă:
  - Adu-ți aminte de Domnul Isus Hristos, din sămânța lui David, înviat din morți, după Evanghelia mea, pentru care sufăr până acolo că sunt legat ca un făcător de rele. Dar Cuvântul lui Dumnezeu nu este legat. De aceea, rabd TOTUL pentru cei aleși, pentru ca și ei să capete mântuirea care este în Hristos Isus împreună cu slava veșnică. (1 Tim.2:8-10).

Respingerea noastră de către MAJORITATE este una din principalele surse de oboseală și de descurajare în împlinirea mandatului nostru. Isus ne dă resursele pentru a învinge această descurajare. Îmi cercetez inima și încă simt o rană în inima mea. În liceu, am avut o mare râvnă în a vesti Cuvântul celor necredincioși. Patru ani a fost un mare foc în inima mea, și au fost atâtea porți deschise pentru Cuvânt! Am continuat și apoi cu propovăduirea Cuvântului, dar nu cu aceeași râvnă. Ceva s-a întâmplat în inima mea. Aveam așteptări false. Aveam alte așteptări decât cele indicate de Cuvânt. Și așteptările îmi fuseseră înșelate: majoritatea a respins Cuvântul. Doar câțiva s-au întors la Domnul. Iar din acei câțiva, unii au dat înapoi, alții s-au plafonat și puțini au perseverat cu adevărat în creșterea în har. Și o mare deznădejde a cuprins inima mea. Și m-am gândit că poate mărturia mea e lipsită de putere, sau la ce folos atâta trudă...și descurajarea mi-a tăiat din aripi. Nu am renunțat, dar râvna s-a diminuat. Însă Domnul a început să îmi explice ce s-a întâmplat și să mă învețe (cum mă învață și acum) că, rolul meu este să mărturisesc la cât mai mulți, și apoi să accept cu durere faptul că cei mai mulți vor respinge Lumina în pofida puterii ei minunate, și apoi să valorizez la maxim acei puțini care vor răspunde chemării. Deci, nu-ți pierde râvna din pricina respingerii din partea majorității. Așa e normal, așa va fi mereu. Nu e vina ta. Așa e bătălia. Dar tu depune mărturie și bucură-te pentru orice ușă deschisă pentru Cuvânt! Și RABDĂ TOTUL pentru acei puțini aleși, și așteaptă-i cu răbdare și când vor veni, BUCURĂ-te ca un nebun, fără limite!

Nu vă temeți de oameni căci ce va fi ascuns va fi descoperit

Mântuitorul introduce tema fricii de oameni. De trei ori repetă în acest pasaj tema fricii de oameni. Frica va fi elementul principal prin care cel rău va încerca să taie elanul propovăduirii noastre. Frica de oameni este principalul mijloc prin care el încearcă să ne țină robi. De aceea,

Isus insistă pe această temă, și oferă trei resurse pentru a învinge teama de oameni. Prima resursă este realitatea judecății viitoare. La judecată, totul va fi scos la lumină din perspectiva adevărilor absolute. De aceea, e mai înțelept să trăiești de pe acum în lumina adevărilor absolute chiar dacă acest lucru aduce în prezent suferință. Teama are de partea ei puterea lumii de acum în care adevărul e numit minciună, și minciuna adevăr. Dar în lumina realității viitoare, poți trăi altfel. Contează mai mult verdictul final al lui Dumnezeu, decât verdictul prezent al oamenilor.

Nu vă temeți de oameni, ci de Creator și continuați să propovăduiți!

Pentru cineva care vrea să fie martor al lui Hristos, trebuie să renunțe de la început la confortul păcii cu oamenii și la dorința de a fi plăcut oamenilor. Cu toții purtăm în inima noastră acești doi idoli: iubim pacea cu oamenii, și dorim să ne facem plăcuți oamenilor. Și de aici se naște și teama de oameni: teama ca să fim respinși de ei, și teama că vom pierde pacea cu ei, și vom avea parte de ostilitatea lor. Și această TEAMĂ ne este un obstacol principal în PROVĂDUIRE. De aceea, Mântuitorul repetă de două ori să nu te temi de oameni, și între cele două repetiții insistă pe propovăduire:

- Nu vă temeți de ei (v.27)
- PROPOVĂDUIȚI ! (v.28)
- Nu vă temeți de oameni (v.29)

Ostilitatea oamenilor este stârnită cel mai adesea de propovăduire. Dacă ar trăi creștinii fără să-L vestească deloc pe Hristos, ar suferi mult mai puțin. De fapt, verbalizarea mesajului a fost, de la început, elementul care a deranjat. În Fapte, chiar la primele prigoniri, autoritățile au cerut apostolilor DOAR să nu ÎNVEȚE și pe alții. Cu alte cuvinte: puteți crede în Isus, puteți să respectați preceptele Lui în viața voastră, doar să NU VORBIȚI despre El! Noi intuim bine că, dacă doar trăim și TĂCEM, vom scăpa de ocară lumii. Dar când deschidem gura, atunci nebunia noastră în ochii lumii devine clară. Lumea intuiește că suntem nebuni. Dar când deschidem gura, totul devine clar, nu mai este nicio urmă de îndoială cu privire la nebunia noastră în ochii lumii!

Hristos ne învață să ÎNVINGEM teama de oameni ca să putem propovădui. Și aici e o mare capcană care m-a urmărit atâția ani: încerc să fiu plăcut oamenilor și să nu-i deranjez în general, în zonele neutre, ca să poată primi apoi mesajul! Dar e o mare minciună! Căci rostirea mesajului îi va deranja și mă va face să nu mai fiu plăcut înaintea lor! Trebuie să trăim LIBERI printre oameni și să-i deranjăm atunci când necesită să fie deranjați și să le devenim neplăcuți! Un credincios nu TREBUIE să îndure totul din partea oamenilor pentru a fi o bună mărturie. El trebuie să spună ce-l deranjează și să deranjeze când ceilalți întrec măsura. El trebuie să pună limite în relații și să își apere demnitatea. El trebuie să fie liber să își spună punctul de vedere și în alte domenii. El trebuie să învețe să deranjeze în zona neutră (să o numim așa zona care nu se leagă direct de verbalizarea mesajului) pentru a-i veni mai ușor să deranjeze în zona de conflict (vestirea Evangheliei). El trebuie să lepede de la început cei doi idoli și să accepte să fie respins,

să fie ocărat, să intre în conflict cu oamenii, să apară tensiuni în relațiile cu ceilalți. El chiar trebuie să ridice tonul și să confrunte oamenii cu tupeu și cu gura mare. El nu trebuie să aibă deloc teamă, în general, în relațiile cu oamenii, pentru a birui mai ușor teama din contextul particular al propovăduirii Evangheliei. Credinciosul nu trebuie să placă oamenilor în toate celelalte domenii, pentru a putea să nu placă în domeniul credinței. Credinciosul nu trebuie să nu deranjeze pe oameni în toate celelalte domenii, pentru a putea deranja în domeniul Evangheliei. Credinciosul trebuie să placă lui Dumnezeu în TOATE domeniile, indiferent de reacția oamenilor. Credinciosul trebuie să trăiască clipă de clipă sub autoritatea înfricoșatului Dumnezeu și să FIE liber în relații, liber să spună NU, liber să ia decizii controversate, liber să confrunte, liber să spună adevărul, liber să mustre, liber să ia decizii, liber să spună ce îl deranjează. Și în contextul acestei libertăți permanente, el va fi liber să-L mărturisească pe Domnul ori de câte ori Duhul creează un context favorabil mărturisirii. Cel credincios trebuie să se deprindă în cotidian să deranjeze, să piardă pacea cu oamenii, să se confrunte cu ostilitatea și cu reacțiile acestora. El va întâlni și oameni buni, și oameni mai răi, și oameni mai cumsecade, și personalități dificile. În relația cu orice om, el trebuie să se teamă mai întâi de Domnul, și să caute să placă Domnului, indiferent de reacția celuilalt. El trebuie să fie înțelept în relații, și să urmărească PACEA în relații. Dar trebuie să facă acest lucru, fără a compromite adevărul și întrupând fermitatea morală și demnitatea unui fiu de Rege. Doar cel care se eliberează de frica de oameni și de iubirea păcii cu oamenii și de robia de a fi plăcut oamenilor, este LIBER să iubească. Ești liber să iubești, atunci când urmărești binele semenului neîngrădit de nimic. Ești liber să iubești atunci când faci ce este bine pentru aproapele tău chiar dacă acel bine va stârni ostilitatea celui care îi faci bine.

Cu siguranță că Mântuitorul ne descoperă aici care este STANDARDUL. Standardul este El Însuși, care a trăit cu adevărat LIBER printre oameni, fără să se teamă de nimeni, și fără să caute să placă nimănui. El a rostit cu înțelepciune ADEVĂRUL în dragoste. Ne aducem aminte de confruntarea cu Pilat. Cine era cu adevărat Împăratul? Pilat este un laș care este rob fricii de superiorii lui și cedează în fața presiunilor mulțimii iudeilor. Isus este demn, și urmează calea adevărului fără a-i fi teamă de oameni. Isus este stăpân pe situație, Pilat este dominat de ea. Isus trăiește ca un împărat, iar Pilat ca un rob. Am învățat însă, din predica de pe munte, rolul standardului. Nu vom putea fi vindecați peste noapte de frica de oameni, și nu vom putea trăi libertatea, fermitatea și demnitatea lui Hristos printre oameni de azi pe mâine. Vom fi în PROCES, într-un proces al vindecării ce va continua toată viața. Vom fi într-un proces al eliberării ce va dura toată viața. În acest proces vom face și multe greșeli. Vom lua decizii motivați de teama de oameni sau de dorința de a plăcea oamenilor. Dar ne vom cere iertare și vom căuta harul vindecării. Vom conștientiza că eliberarea poate veni doar printr-o putere din afara noastră care să învingă teribila presiune exercitată de ceilalți. Vom fi puși în contexte ostile, în care ne va încerca o teribilă teamă. Și în acele contexte, vom striga către Domnul ca El să opereze prin Duhul Sfânt, teama de Dumnezeu care să învingă teama de oameni. Vindecarea este mai mult decât un simplul act rațional: este logic să mă tem mai mult de Cel ce pierde și sufletul și trupul în gheenă, decât de cel care poate omorî doar trupul. Este logic să mă tem mai mult de Creator, decât de om. Chiar dacă logica și rațiunea ne sunt de ajutor în acest domeniu,

vindecarea este ceva mult mai profund. Ea vine prin Duhul Sfânt și vizează curățirea de teamă a adâncimilor ființei noastre, și cultivarea unei frici sfinte de Domnul, prin deschiderea ochilor inimii noastre și prin cunoașterea vie a Mărețului Creator. Frica ne va urmări până la sfârșit ca ISPITĂ. Dar fundamental este să nu ne lăsăm dominați de ea, să nu o lăsăm să ne conducă viața. Chiar dacă vom mai face greșeli sub imperiul fricii, dominanta vieții noastre să fie generată de frica de Domnul, și să fim mereu în creștere: să învățăm mai mult să ne temem de Domnul, și să ne eliberăm mai mult de teama de oameni. Și în acest proces, binecuvântată va fi intersecția noastră cu personalitățile dificile, cu acei oameni răi, reci, autoritari, care obișnuiesc să ridice tonul, să jignească, să calce în picioare. Ei vor fi universitatea noastră. Ei vor fi unealta prin care vom învăța, încetul cu încetul, să înlocuim frica de oameni cu frica de Domnul. Și în acest proces vom rămâne mereu dependenți de Duhul Sfânt care va păstra vie în noi, frica de Domnul cultivată doar de El în inima noastră. A doua resursă este deci, frica de Domnul în lumina judecății viitoare.

Și perii din cap vă sunt numărați...deci să nu vă temeți

A treia resursă pentru a birui frica este descoperită în v.29-31. Pasajul ne vorbește de suveranitatea lui Dumnezeu care stăpânește peste toate lucrurile, despre atotștiința Sa și despre valoarea noastră înaintea Sa. Ce au toate acestea de a face cu frica de oameni? Prigoana dezlănțuită, ura oamenilor, furia celui rău, și faptul că Dumnezeu îngăduie acest lucru, ne poate transmite imaginea în care pur și simplu Dumnezeu își ia mâna peste noi, iar noi suntem la bunul plac al prigonitorilor care ne pot face orice vor ei, și noi trebuie să răbdăm până la sfârșit. Dar această imagine este FALSĂ! Tocmai acest lucru ni-l explică Mântuitorul în aceste versete. Totul pe pământ se află sub autoritatea și controlul Creatorului. Chiar și moartea unei vrăbii, sau faptul că ea cade pe pământ nu are loc fără știrea Tatălui, ba chiar nici fără VOIA Tatălui, fără să fi primit aprobare din partea Lui. Tatăl știe și controlează cel mai mic detaliu din viața unei neînsemnate vrăbii. El controlează la fel, toate detaliile din întreaga creație. Și deci, cu atât mai mult toate detaliile din viața noastră. Moartea a intrat în creație prin păcat. Vrăbiile mor ca urmare a intrării morții în creație. Moartea a căpătat drept asupra creației ca și lumile spirituale demonice. Dar cu toate acestea, nici moartea unei vrăbii nu are loc fără știrea și voia Tatălui. Și aici este un subiect complex legat de voia lui Dumnezeu, și modul în care El stăpânește o lume a păcatului aflată sub stăpânirea celui rău.

În Biblie avem două imagini aparent antagonice despre stăpânirea asupra creației. Pe de o parte, avem imaginea în care:

- Omul întoarce spatele lui Dumnezeu și păcătuiește ascultând de vocea șarpelui.
- Păcatul, moartea, suferința, răul intră în creație și infectează toată creația.
- Omul continuă să facă răul și să-L alunge pe Dumnezeu din conștiința sa.
- Dumnezeu Îl lasă pe om în voia minții Sale blestamate și sub autoritatea lumilor demonice.

- Diavolul este stăpânitorul acestei lumi și conduce întreaga lume pentru a-i face voia.
- El întoarce pe oameni împotriva oamenilor, amplifică răul din om, și suferința de pe pământ.
- El cufundă mai mult în păcat pe cei răi și ispitește pe cei neprihăniți.
- El poate, în acest sens, genera boli, cataclisme naturale, și chiar moartea oamenilor (vezi Iov. Cap.1-2).
- Concluzie: Dumnezeu este în cer, iar pământul este dat fiilor oamenilor. Fiii oamenilor nu cer stăpânirea Creatorului și vor să Îl alunge din Creație. Drept consecință, ei sunt lăsați în voia minții lor blestamate și sub autoritatea lumilor demonice, și astfel, pe pământ se generează mult rău și multă suferință. Nu Dumnezeu este sursa răului. Nu El este responsabil și vinovat pentru toată suferința de sub soare. Vinovat și responsabil este OMUL care vrea să fie Dumnezeu și să guverneze pământul fără Dumnezeu. Să îi reproșezi lui Dumnezeu de ce sunt războaie, de ce mor copiii de foame, de ce sunt boli incurabile, de ce este moarte pe pământ, este absurd. Noi suntem pe deplin vinovați și responsabili de tot răul și toată suferința de pe pământ. Noi o generăm și o întreținem. Noi dăm celui rău care amăgește și chinuie lumea întreagă. Dumnezeu Și-a luat mâna pentru că noi am cerut lucrul acesta. Toată suferința de pe pământ este astfel, dovada falimentului omului de a governa SINGUR peste creație.

Dar pe de altă parte, avem și următoarea imagine:

- Dumnezeu rămâne Domnul Creației și El stăpânește acum și aici peste tot pământul.
- Nimic nu se întâmplă sub ceruri fără știrea și fără voia Sa. Deci, orice suferință ce are loc pe pământ, are loc cu știrea Sa și cu voia Sa.
- El schimbă vremurile și împrejurările; El răstoarnă și pune pe împărați, El dă înțelepciune înțelepților și pricepere celor pricepuți! El stăpânește peste Împărăția oamenilor și o dă cui îi place, și înalță pe ea pe cel mai mic dintre oameni!
- El este prezent, El stăpânește, El se implică acum și aici în cele mai mici detalii din viața animalelor, din viața oamenilor, din fenomenele creației.
- În ce privește DREPTATEA SA: Mânia se descoperă din cer acum și aici împotriva oricărei nelegiuri. Mânia sa se manifestă imediat la nivel spiritual, lăsându-l pe cel ce păcătuiește mai mult în voia minții sale blestamate, și mai mult sub autoritatea întunericului (vezi Romani 1). Mânia Sa se manifestă de MULTE ORI și vizibil/ în plan fizic, atât în viața indivizilor, cât și în viața familiilor și a popoarelor. Dreptatea și pedeapsa Sa se manifestă deopotrivă, în viața celor credincioși și în viața celor necredincioși.
- În ce privește cei CREDINCIOȘI: toate lucrurile din viața lor lucrează (sunt menite să lucreze) spre binele lor. De asemenea, pentru că sunt fii iubiți, au parte de o pedeapsă mai promptă atunci când se abat de la cale.
- În ce privește cei NECREDINCIOȘI: există un har general al lui Dumnezeu în ei și în afara lor, care îi ajută să limiteze manifestarea răului din ei și să caute o anumită

formă a binelui. Ei nu sunt total sub autoritatea lumilor demonice. De asemenea, Dumnezeu Se implică permanent în viața fiecărui necredincios (sub diverse, multiple forme) pentru a-l cerceta și a-L atrage spre sine. Mărturia creației, a conștiinței, a Cuvîntului, a celor credincioși, precum și implicarea sa în viețile oamenilor și în istorie, sunt menite să atragă orice om către Dumnezeu.

Cum se armonizează cele două imagini? Să luăm exemplul lui Iov. Încercarea lui Iov este cerută și generată de cel rău. Din această perspectivă, a fost voia celui rău ca Iov să fie testat. Și stăpânitorul acestei lumi a lucrat prin oameni, prin fenomene naturale, prin trupul și firea pământească a lui Iov, ca acesta să fie ispitit pentru a-și pierde credința și pentru a-l blestema pe Dumnezeu în față. Dar cel rău nu a putut opera de capul lui. El a trebuit să primească aprobare din partea Marelui Stăpânitor care a trasat limite clare atacului celui rău. Și Dumnezeu a îngăduit atacul. Dar l-a îngăduit pentru că a avut și El o voie. Voia Sa nu era ca Iov să fie ispitit, să sufere și să-și piardă credința. Voia Sa era ca credința lui Iov să fie curățită și Iov să crească în cunoașterea Sa și în răsplătirea eternă. Deci putem spune că, tot ce s-a întâmplat în viața lui Iov, s-a întâmplat prin voia celui rău care vroia să-l piardă. Dar putem spune că tot ce s-a întâmplat, s-a întâmplat și prin voia lui Dumnezeu care urmărea curățirea lui Iov. Dar voia lui Dumnezeu este opusă voii celui rău. Cel rău aduce suferința pentru a distruge. Dumnezeu îngăduie suferința pentru a proslăvi. De aceea, când spunem că a fost voia lui Dumnezeu ca Iov să treacă prin acele suferințe, nu greșim, dar nu înseamnă că Dumnezeu Și-a dorit ca Iov să sufere. Este ca și cum un tată își dă aprobarea ca al său copil, care nu suportă deloc anestezia, să treacă printr-o operație foarte dureroasă pentru a-și salva viața. Este decizia sau voia tatălui, ca al său copil să fie pus pe masa de operație. Dar cu siguranță, tatăl nu își dorește ca al său copil să sufere, ci el își dorește să fie vindecat. Dacă s-ar putea altfel, cu siguranță că ar renunța la operație. Dar pentru că nu se poate altfel, El acceptă, cu durere în inimă, operația fiului său. De aceea, cred că e înțelept ca acest concept de VOIE a lui Dumnezeu să îl înțelegem în complexitatea Sa și să deosebim diferitele nuanțe. Nicio vrabie nu moare fără voia Tatălui, dar aceasta nu înseamnă că Tatăl își dorește moartea vrăbiilor. El, care este viața, nu își poate dori moartea!

Să luăm un alt exemplu. Un copil este abuzat sexual de un adult. Nimic nu se întâmplă pe pământ fără știrea și fără voia Tatălui. Deci, a fost voia Tatălui ca acel copil să fie abuzat? Tatăl și-a revelat voia în Legea Sa. Tatăl interzice violul, abuzul. Voia Tatălui deci nu este niciodată ca cineva să fie abuzat. Dar acolo este voia celui rău, care dorește ca oamenii să încalce voia Tatălui, și să facă rău semenilor lor. Deci, în spatele abuzului trebuie să îl vedem pe cel rău, care amplifică egoismul hedonismului și răul din om, și multiplică păcatul și suferința pe pământ. Și de ce să îi reproșăm lui Dumnezeu că se întâmplă aceste lucruri pe pământ? Ele se întâmplă din pricina noastră, a oamenilor, pentru că am întors spatele Creatorului, ne-am dat pe mâna celui rău și am ales să ne guvernăm singuri. Deși pământul aparține lui Dumnezeu, el este un spațiu în care Împărăția este alungată. Există două modalități de guvernare. Dumnezeu domnește în ceruri. Dar în ceruri, îngerii acceptă domnia Sa. Și de aceea, totul este bine, frumos, armonie. Dumnezeu domnește și pe pământ. Dar pe pământ oamenii nu acceptă domnia Creatorului, ci

vrând să domnească singuri, dau drept de stăpânire celui rău. În aceste condiții, să ne așteptăm ca domnia lui Dumnezeu de pe pământ să fie ca cea din ceruri este o absurditate. Dacă oamenii (măcar în majoritatea lor), s-ar opri din răzvrătire, ar primi harul iertării, și ar striga: „Doamne, vino și domnește Tu peste noi”, atunci, cred că Dumnezeu ar veni să restaureze creația și să domnească ca în ceruri: și nu va mai fi nicio suferință, niciun rău, nicio durere. Dar oamenii nu cer acest lucru. Și atunci, Dumnezeu are înaintea sa două opțiuni:

- Prima: să ardă și să judece tot pământul imediat și să facă un pământ nou cu cei răscumpărați în care să fie ceea ce toți oamenii ne dorim: numai fericire, numai împlinire, numai pace, numai armonie, fără rău și suferință. Dar aceasta ar însemna ca majoritatea oamenilor să PIARĂ și să piardă șansa pocăinței, iar cei credincioși să piardă șansa proslăvirii prin trecerea prin cuptorul de foc al suferinței. Și ținând cont că toți oamenii îi strigă în cor: Pleacă, nu avem nevoie de Tine! Vrem să domnim singuri!, Dumnezeu ar trebui să își retragă de tot, mâna de deasupra pământului, iar acest lucru să cauzeze MOARTEA finală a Universului. Căci fără sprijinul singurului Susținător al morții este doar moarte. De fapt, oamenii, prin păcatele lor strigă de dimineată până seara, ca să Își părăsească Creatorul DE TOT creația. Dar ei nu își dau seama că ei cer de fapt moartea și judecata, căci moartea și iadul nu înseamnă altceva decât absența lui Dumnezeu!
- A doua: să exercite (din umbră), o altfel de domnie pe pământ. El părăsește inima oamenilor, și îi lasă în voia minții lor blestimate, și îi dă pe mâna celui rău. Deci, Dumnezeu își ia (la cererea oamenilor și ca un act de dreptate și demnitate divină) mâna de peste creație, și astfel, ca drept urmare, păcatul, suferința, moartea devin caracteristici fundamentale ale existenței. Dumnezeu în demnitatea Sa, nu vrea să guverneze cu FORȚA peste omenire. El nu vrea să IMPUNĂ pământului o domnie ca în ceruri, unde să fie doar bine, frumos, și armonie. Dar în marea Sa bunătate, și-o ia doar în parte, și ca un HAR nemeritat, rămâne implicat și în prezent în creație. Și prin harul Său general, guvernează o lume care ar merita iadul (maximul de suferință), în primul rând PUNÂND limite clare suferinței, păcatului și răului de pe pământ, și făcând viața posibilă și suportabilă pe pământ, și creând un CADRU în care OMUL să poată alege POCĂINȚA și întoarcerea la El spre mântuirea eternă, și un CADRU în care cei ce se întorc la El să primească harul unic în istorie de a fi modelați după chipul și asemănarea Fiului Său. Astfel, suferința și răul din lume care ating pe TOȚI oamenii este o manifestare a mâniei Sale care ne lasă în voia minții noastre blestimate. Și dacă toți oamenii merită IADUL, faptul că gustă oricât de mult din suferințele limitate ale acestei lumi, nu POATE fi considerat niciodată o NEDREPTATE din partea lui Dumnezeu. Marea nedreptate este că aceste suferințe sunt limitate, și că sunt acompaniate și de mângâieri, de bine, de frumos. Suferința din lume este responsabilitatea noastră și este și o manifestare a dreptății Marelui Creator a cărui guvernare nu o vrem. Dar, în marea Sa bunătate, El limitează în viața oricărui om suferința, și aduce în viața oamenilor bucurie, frumos, acte de dreptate, dragoste,

succese, daruri, talente, posibilitatea cunoașterii și explorării creației etc. Fericirea care este în lume, nu este un produs al omului, ci este o manifestare a harului general al unui Dumnezeu care nu a părăsit de tot creația. (vezi Fapte 14:17) Dacă El ar părăsi de tot creația, nu ar mai exista bucurie, plăcere, dragoste romantică, nicio formă de dreptate și stabilitate socială, nicio căpătare a binelui și a frumosului. Oamenii ar dori să păstreze aceste daruri ale Creatorului dar fără Creator. Dar nu se poate. Căci ele în sine nu pot exista fără singura Sursă și Singurul Susținător al vieții. Și mai face un lucru: El încearcă să folosească nedorita suferință ca o unealtă pentru a aduce oamenii la pocăință, și pentru a modela în viața celor credincioși chipul Fiului Său. Dacă nu ar fi suferință într-o lume care nu-L vrea pe Creator, înseamnă că omul are dreptate: că poate exista bine în sine fără conectarea la Cel care se declară unica și indispensabilă sursă a binelui. Suferința este cea care descoperă omenirii marele ei faliment în a governa pământul fără Creator. Suferința e cea care o conștientizează de gravitatea păcatului și nevoia ei de Dumnezeu, de guvernarea Creatorului. Dar omenirea este într-un faliment continuu de mii de ani, și tot nu se trezește! La fel este și cu viața indivizilor: Cei mai mulți oameni strigă la Dumnezeu în NECAZ, după cum spune și profetul: în necaz vor striga la Mine... Și acest adevăr e valabil și pentru cei necredincioși, dar și pentru cei credincioși, care deși se întorc la Domnul, la un moment dat se lenevesc și nu mai perseverează în a căuta și a striga după MAI MULT din Dumnezeu în viețile lor. Marile răspunsuri se nasc din marile întrebări. Dar marile întrebări se nasc doar din marile dureri (vezi cartea Iov...). Dacă suferința este indispensabilă pentru aducerea omului (credincios sau necredincios) la pocăință, suferința este și indispensabilă în procesul sfințirii celui credincios. De ce? Iată doar câteva explicații pe care le-am dezvoltat în amănunt cu alte ocazii:

- În acest CADRU al reîntoarcerii la Dumnezeu, credința TREBUIE testată, și cel rău are drept să o ceară. Fără suferință, unde ar mai fi încercarea și testarea? (vezi Genesa 22, Iov 1-2)
- Marele dușman al creșterii spirituale este MÂNDRIA. Antidotul este slăbiciunea generată de suferință (vezi comentariul pe 2 Cor. cap.12). Fără stări de slăbiciune, ne-am mândri și am bloca creșterea spirituală, punând în pericol însăși mântuirea noastră. Dar dacă nu ar mai fi suferința, unde ar mai fi slăbiciunea?
- Dumnezeu nu urmărește doar mântuirea noastră (reprimirea noastră în Împărăția Sa eternă) ci și proslăvirea noastră (primirea noastră ca Mireasă a Lui Hristos, care este din Hristos, una cu El, și poartă taina chipului Său. Slava chipului lui Hristos se manifestă prin apogeul dragostei Sale care a însemnat disponibilitatea să sufere pentru vrăjmașii Lui. Pentru ca acest chip slăvit să se înscrie în noi, e nevoie să parcurgem (în mic) traseul proslăvirii lui Hristos, adică acea cale regală a dragostei Sale. Dar dacă nu ar fi suferință,

unde ar mai fi acel apogeu al dragostei, și cum s-ar mai zidi în noi acel chip slăvit al lui Hristos?

- Deci, în marea Sa înțelepciune, Dumnezeu conferă UN ALT SCOP suferinței din lume, suferință adusă de păcat și folosită de cel rău în scop distructiv. Și pentru a putea folosi suferința pentru un alt SCOP, El trebuie să îi pună limite, și să o cântărească cu mare precizie în viața fiecărui om, fie el credincios, sau necredincios. Din această perspectivă, e voia Lui să suferim. Iar omul este cel care, prin răspunsul său, prin reacția sa, alege una din cele două voi din spatele suferinței: voia celui rău de a-l distruge și de a-l cufunda mai mult în păcat, sau voia lui Dumnezeu de a-l atrage către Sine și de a-L curăți. Revenim la acel copil abuzat. Voia celui rău este ca prin acest abuz să îi distrugă personalitatea, să îl direcționeze spre răzvrătire și spre diferite păcate. Însă, Dumnezeu poate folosi rana produsă să îl păzească pe copil de anumite rele, păcate și să îl atragă mai târziu spre El. Și când va veni la El, prin puterea Evangheliei Sale, va vindeca rana. Sunt mii de exemple cum cele mai cumplite suferințe au dus în final la apropierea oamenilor de El.
- Mai vreau să menționez ceva de acel cadru în care omul poate manifesta credința și reîntoarcerea la Creator. Acel CADRU se supune unor legități spirituale. Acestea au în vedere:
  - HARUL care face posibilă manifestarea credinței.
  - RESPONSABILITATEA umană care trebuie să manifeste o credință sinceră și liberă.
  - DREPTATEA care cere o testare a credinței omului.
- Testarea include, de cele mai multe ori, SUFERINȚĂ. Cel care a intrat în acest CADRU prin har nemeritat, nu poate pune condiții, nu poate avea pretenții. Ci el trebuie să se supună legităților acestui cadru și să înțeleagă că, testarea sa spre slavă izvorăște deopotrivă din dragostea Creatorului (vezi Evrei 2:9-10), care vrea să îl aducă la slavă, și din dreptatea Creatorului, care vrea să îl testeze dacă este vrednic de slavă – vezi 2 Tes. 1:5, 1 Petru 1:6-9)

Să revenim la Matei 10:29-31, de unde am plecat. Mântuitorul le aduce această imagine a domniei Creatorului peste întreaga creație, pentru a nu crede că ei vor fi lăsați la voia prigonitorilor și a diavolului. Alături de teama de oameni, este teama că vei fi SINGUR în fața suferinței, și că va fi NUMAI suferință, și că vor fi SUFERINȚE prea mari la care pur și simplu nu vei face față. Dar Isus îi învață ALTCEVA:

- Ei nu vor fi SINGURI, ci însuși Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, va fi în ei și cu ei clipă de clipă.

- Nu va fi DOAR suferință, căci vor fi și MÂNGÂIERI prin vestirea Evangheliei și întoarcerea oamenilor la Dumnezeu (și alte mângâieri – vezi comentariul pe 2 Cor. cap.1)
- Suferința va fi sub CONTROLUL Tatălui. Fiecare detaliu din viața lor, și fiecare STROP de suferință va fi cântărit cu precizie astronomică de Tatăl cel din ceruri care veghează clipă de clipă și cu cea mai mare atenție asupra vieților lor. Și nu veghează doar în ansamblu asupra vieților lor, ci clipă de clipă asupra celor mai neînsemnate detalii din viața lor, cum ar fi numărul de fire de păr din cap. Și niciun fir de păr nu cade fără știrea și fără aprobarea Tatălui. Și dacă așa stau lucrurile cu firele de păr din cap, cu mult mai mult stau în celelalte domenii ale vieții, și cu atât mai mult în suferința din viața noastră. Dumnezeu va cântări cu grijă fiecare STROP de suferință din viața noastră, ca să nu fie mai mult decât putem duce la nivelul spiritual în care suntem, și ca să lucreze spre BINELE nostru. Este una să te vezi dat pe mâna prigonitorilor, și alta cum Dumnezeu te ține în brațe și calculează cu precizie câte nuiele să primești, câte zile să fii întemțat, câți oameni să te respingă, câte nopți să ai insomnie, cât de mult să guste sufletul din suferința singurătății, cât să guste sufletul din suferința generată de tortura fizică. De multe ori, Dumnezeu a intervenit pentru a diminua efectiv suferința creștinilor torturați. Unii nu au simțit deloc suferință (anularea suferinței), alții au simțit o suferință suportabilă (diminuarea ei), alții au simțit o suferință intensă, însoțită în schimb de o prezență divină la fel de intensă care făcea posibilă suportarea suferinței (compensarea suferinței). De aceea, SĂ NU NE TEMEM!!!! Noi suntem MAI DE PREȚ decât multe vrăbii. Dumnezeu nu ne spune: suferiți AICI, și răbdați, și de-abia dincolo vă voi putea mângâia și voi avea grijă de voi. NU! Ci viața noastră de acum și aici este ÎN GRIJA SA. El este preocupat de destinul nostru pământesc. Dacă El este preocupat de firele din capul nostru, cu siguranță că El este preocupat de VIAȚA NOASTRĂ pe acest pământ: de pâinea cea de toate zilele, de casa noastră, de cariera noastră, de sănătatea noastră, de familia noastră. El SE IMPLICĂ în TOATE detaliile vieții noastre și urmărește BINELE nostru atât pământesc cât și etern. Dacă El se implică în destinul unei vrăbii, nu se va implica cu atât mai mult în destinul și în fiecare amănunt al FIECĂREI zile de pe acest pământ? Noi suntem mai de preț de CÂT multe vrăbii....Noi suntem mai de preț decât toate vrăbiile, decât tot Universul. Și jertfa lui Hristos pentru noi ne arată cât de prețuiți suntem înaintea Sa. Noi suntem copiii Săi, mireasa Sa! Diavolul vrea să credem că Dumnezeu este absent, că nu se implică, că ne lasă în voia întâmplării, că trebuie să ne descurcăm singuri, că trebuie să ne luăm destinul în brațe și să căutăm noi soluțiile și izbăvirea! Dar când Dumnezeu pare absent, ATUNCI este de fapt cel mai prezent, dacă se poate spune AȘA. Și când TACE, atunci este la lucru în viața noastră mai mult decât oricând, dacă se poate spune așa! Și dacă tace, și nu intervine, ATUNCI e semnul cel mai clar că SITUAȚIA prezentă este exact LOCUL unde trebuie să fim și unde trebuie să rămânem. Prin tăcerea Sa, El își asumă consecințele

rămânerii noastre în acel loc, precum și BINELE pe care îl urmărește prin ținerea noastră în acel loc. Doar să nu uităm să rămânem în ascultare de El, și să așteptăm până la capăt izbăvirea ce va veni din partea Lui. Până când El nu va interveni, să așteptăm cu răbdare. Să nu forțăm, să nu ne luăm destinul în mâini. Să trăim nebunia credinței așteptând cu răbdare ajutorul Lui!

Este un echilibru în a fugi de prigonitori și a accepta suferința când prigonitorii te prind. Este un echilibru în a te feri de contexte problematice și a le accepta, când ele sunt îngăduite în viața ta. Este un echilibru în a nu intra singur și prostește în probleme și prigoane, și a le accepta când ele sunt programate de Dumnezeu.

Să revenim la rostul prigoanei. Prigoana este cea care face reclamă Evangheliei, prin prigoană Evanghelia iese din anonim și este făcută cunoscută la nivelul întregii societăți. De aceea, Isus nu ne îndeamnă să ne rugăm să nu fie prigoane, ci mai degrabă să avem putere să rezistăm în ele. Ne îndeamnă să nu ne rugăm să fim izbăviți spiritual și chiar fizic din prigoane. Ne îndeamnă să ne rugăm să ne păzească de cel rău, păzire care se poate manifesta și prin încetarea unei prigoane. Dar prigoana este lăsată în economia divină cu un rol bun, spre înaintarea Evangheliei. Când începe o prigoană, Biserica trebuie să reacționeze: o nouă trambulină pentru a duce Evanghelia mai mult spre marginile pământului!

Ce minunat este acest principiu în cartea Fapte! Prigoanele generate de cel rău pentru oprirea vestirii Cuvântului au dus la o și mai puternică vestire a Cuvântului și au dus la ducerea Evangheliei în noi zone și la înaintarea Evangheliei spre marginile pământului! O prigoană locală duce la o evanghelizare locală. O prigoană națională duce la o evanghelizare națională. O prigoană imperială duce la o evanghelizare a imperiului. Prigoanele romane au dus vestea despre Isus în tot Imperiul. Deci, pentru o evanghelizare mondială este nevoie de o prigoană MONDIALĂ! Și acum înțelegem rostul ultimei prigoane, a prigoanei lui Anticrist: ea va fi ultima trambulină care va face posibilă ducerea Evangheliei la marginile pământului! Anticrist va domni peste toată lumea și va prigoni Biserica în toată lumea. El va face astfel, publicitate Bisericii în toată lumea, și astfel Evanghelia va fi dusă până la marginea pământului. Iată de ce în Apoc.11 ni se spune că la omorîrea celor doi prooroci de către fiară, se întâmplă următorul lucru:

- Și oameni din ORICE norod, din ORICE seminție, de ORICE limbă, și de ORICE neam, vor sta 3 zile și jumătate, și vor privi trupurile moarte și nu vor da voie ca trupurile lor moarte să fie puse în mormânt. Și locuitorii de pe pământ se vor bucura și se vor veseli, și își vor trimite daruri unii altora, pentru că acești doi prooroci chiniseră pe locuitorii pământului. (Apoc.11:9-10)

Prin prigoana fiarei, mărturia celor doi prooroci va fi făcută cunoscută tuturor Neamurilor! Ce minunat lucrează Dumnezeu. Diavolul, ca în toate prigoanele, va miza și în prigoana lui Anticrist că Biserica va ceda și că Evanghelia nu va mai fi vestită. Dar rămășița Bisericii va rămâne în picioare, și Evanghelia va fi dusă până la marginea pământului, și diavolul va trage din nou la carul de slavă al lui Dumnezeu!

În Apoc.13-14 ni se explică același lucru. În Apoc.13 Anticrist stăpânește peste întreaga lume și generează o prigoană mondială peste întreg pământul. În cap.14 ni se arată REZULTATUL:

- Și am văzut un alt înger care zbura cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi, și oricărui norod. El zicea cu glas tare: Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și zăvoarele apelor! (Apoc.14:6-7)

Evanghelia este dusă până la marginile pământului! Dar ciudățenia este că de ce de un înger? Cum se explică acest lucru? Nu Biserica duce Evanghelia la marginea pământului? Cheia o găsim în Apoc.1-3, când scrisorile sunt adresate Îngerilor Bisericii. Acest lucru ne arată că bătălia se dă în văzduh, și pentru ca Evanghelia să fie dusă la marginile pământului, trebuie doborâte domniile și căpeteniile întinericului din locurile cerești (vezi Efeseni 6). Acest lucru îl fac Îngerii Bisericilor locale, al căror succes și a căror putere depinde de credințioșia Bisericii de pe pământ. Daniel e credincios pe pământ, iar Îngerii Domnului câștigă în văzduh bătălia împotriva domniilor și căpeteniilor împărăției Persiei (vezi Daniel 10). Cei doi prooroci sunt credincioșii de pe pământ, și Îngerii Domnului câștigă bătălia în văzduh și îndepărtează domniile și stăpânirile care împiedică ducerea Evangheliei până la marginea pământului! Iar între capitolele 11 și capitolele 13-14 avem cap.12. Iată ce ne spune cap.12:

1. În cer s-a arătat un semn mare: o femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap.
2. Ea era însărcinată, țipa în durerile nașterii și avea un mare chin ca să nască.
3. În cer s-a mai arătat un alt semn: iată, s-a văzut un mare balaur roșu cu șapte capete, zece coarne și șapte cununi împărătești pe capete.
4. Cu coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului și le arunca pe pământ. Balaurul a stat înaintea femeii, care stătea să nască, pentru ca să-i mănânce copilul, când îl va naște.
5. Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească. El are să cârmuiască toate neamurile cu un toiag de fier. Copilul a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie.
6. Și femeia a fugit în pustiu, într-un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute șazeci de zile.
- 7. Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei,**
- 8. dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer.**
9. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit diavolul și Satana, acela care înșală întreaga

lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui.

10. Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: „Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Lui; pentru că pârâșul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos.

11. Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte.

12. De aceea, bucurați-vă, ceruri și voi care locuiți în ceruri! Vai de voi, pământ și mare! Căci diavolul s-a coborât la voi cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme.”

13. Când s-a văzut balaurul aruncat pe pământ, a început să urmărească pe femeia care născuse copilul de parte bărbătească.

14. Și cele două aripi ale vulturului celui mare au fost date femeii, ca să zboare cu ele în pustiu, în locul ei unde este hrănită o vreme, vremuri și jumătatea unei vremi, departe de fața șarpelui.

15. Atunci șarpele a aruncat din gură apă, ca un râu, după femeie, ca s-o ia râul.

16. Dar pământul a dat ajutor femeii. Pământul și-a deschis gura și a înghițit râul pe care-l aruncase balaurul din gură.

17. Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos.

Apocalipsa trebuie interpretată mai întâi în contextul ei istoric. Dar contextul ei istoric era o Biserică ce credea că Isus va reveni în secolul întâi, și care percepea perioada Bisericii și a Neamurilor ca o perioadă foarte scurtă, așa cum și sugerau profețiile vechi-testamentare, care suprapuneau a doua venire a lui Mesia imediat după prima. De altfel, și Isus predicase: Împărăția cerurilor este aproape! Iar iudeii înțelegeau în lumina Vechiului Testament faptul că, reînnoirea tuturor lucrurilor ce va fi adusă de Mesia este aproape. Astfel, ei credeau că în scurt timp, Evanghelia va fi dusă spre marginile pământului, că Anticrist va încerca să oprească finalizarea evanghelizării mondiale, și că prin prigoana sa o va finaliza de fapt.

Astfel, din perspectiva unei Biserici care credea că perioada Bisericii e scurtă și că atât prigoana lui Anticrist, cât și a doua venire vor avea loc în secolul întâi, interpretarea Apocalipsei 12 este următoarea:

○ **Isus se înalță la cer.**

○ **În cer se declanșează un război între Îngerii lui Dumnezeu și Îngerii balaurului.** E vorba de războiul explicat în Vechiul Testament de Daniel 10, prezentat EXPLICIT de Pavel în Efeseni 6 (aduceți-vă aminte de principiul cel mai sigur de interpretare al Apocalipsei discutat cu alte ocazii: descifrarea simbolurilor Apocalipsei cu adevărurile

clare, explicite din Evangheliile și din epistolele Noului Testament) și reamintit de Apoc.1-3. Acest TIP de război este explicat mai întâi în Daniel cap.10 (Mare atenție aici, căci Îngerul Mihail apare în Daniel 10 și Apoc.12). Biruința lui Mihail este alimentată de credințioșia și lupta în rugăciune a lui Daniel de pe pământ, acel Daniel care prefigurează Biserica dintre Neamuri. Daniel se roagă, Mihail câștigă bătălia în văzduh, și Israel se întoarce în țară (eveniment care prefigurează a doua Sa venire!). Pavel vorbește despre același lucru în Efeseni 6. Noi ne luptăm cu căpeteniile și domniile din locurile cerești cu armele lui Dumnezeu. Biruința în văzduh depinde de credințioșia noastră. Apocalipsa 1-3 întărește faptul că biruința în văzduh este câștigată de Îngerii Bisericilor, atunci când Biserica e credincioasă ca Daniel de altădată. În lumina acestor lucruri, războiul din ceruri din Apoc. 12 este câștigat prin credințioșia Bisericii de pe pământ, și face posibilă înaintarea Evangheliei spre marginea pământului. Deci, în versetul 7 punctează prezentul istoric al Bisericilor cărora le-a fost adresată scrisoarea (și noi am rămas încă în acest moment al bătăliei pentru reîntoarcerea Domnului!)

- **Diavolul este aruncat jos.** Biserica e fidelă pe pământ, și Îngerii Bisericilor câștigă bătălia în văzduh. Evanghelia este dusă spre marginea pământului. Și apare aici un moment în care Diavolul e alungat pe pământ, cuprins de o furie mare căci știe că mai are PUȚINĂ vreme.
- **Reacția din ceruri:** cei răscumpărați din ceruri se bucură, căci văd că ACUM e momentul VICTORIEI finale, al aducerii Împărăției lui Dumnezeu și al Stăpânirii Hristosului Său.
- **Balaurul aruncat pe pământ inițiază ultimul atac la care mai are drept:** încearcă mai întâi să se atingă de Israel (a cărui pieire din istorie duce la imposibilitatea întoarcerii Domnului, care se va reîntoarce când tot Israel Îl va recunoaște!), dar Dumnezeu protejează pe Israel și îl duce 3,5 ani în pustie, departe de fața șarpelui.
- **Atunci balaurul se duce împotriva Bisericii și orchestrează în cei 3.5 ani ultima prigoană din istorie.**

Noi avem un complex istoric când studiem Apocalipsa, și anume acela al faptului că au trecut 2000 de ani de istorie, și Isus nu a venit și încercăm să înțelegem Apocalipsa în lumina acestor 2000 de ani. Dar Apocalipsa a fost adresată mai întâi celor 7 Biserici din primul secol care credeau că vor prinde în viață și pe Anticrist și reîntoarcerea Domnului. De aceea, pentru ei era ușor de interpretat Apoc.12 și să înțeleagă că războiul din 12:7 se desfășura ÎNCĂ în prezentul lor istoric. Pentru noi e mai greu să mai vedem acest lucru când au trecut 2000 de ani și suntem tot în v.7a. Dar faptul că versetul 12:7 e prezentat ca o perioadă scurtă, încuraja Biserica să creadă că Domnul va reveni în timpul vieții lor. Și din această perspectivă întrezărim rolul Apocalipsei în canon. Majoritatea cercetătorilor sunt de acord că Apocalipsa a fost scrisă mai târziu, spre anul 70 sau 90 d.H, și că este cam ultima carte din canon. Deci contextul era următorul: Pavel și ceilalți apostoli dăduseră Bisericii speranța că Isus va reveni în curând.

Timpul trecuse. Isus nu venise. Apostolii muriseră. Ce se întâmplase? Înțeleseseră apostolii ceva greșit? Nu le descoperise Domnul tot adevărul? Să fie vorba de o revelație progresivă care continuă și după apostoli? Să fie ca în revelația progresivă din viața lui Avraam? Dumnezeu îi promite lui Avraam o țară și îl face să creadă că Avraam va moșteni acea țară în timpul vieții sale (vezi Gen.12-14.) Apoi însă, îi descoperă că o va moșteni de-abia la învierea din morți (vezi Gen.15). Avraam acceptă revelația progresivă a lui Dumnezeu. Să fie la fel și cu apostolii și cu așteptarea venirii Domnului? Isus i-a făcut să creadă că va reveni în primul secol, și apoi i-a înștiințat că la El, timpul curge altfel și că lucrurile stau altfel? Apocalipsa, ultima carte din canon, ne răspunde: NU!!!!!!!!!!!!. Ea confirmă că Isus VINE pe norii cerului, și că va veni CURÂND! Și în același timp, responsabilizează Bisericile locale să fie fidele, pentru ca Îngerii Bisericilor să câștige bătălia în văzduh și Isus să revină pe pământ!

În lumina acestor lucruri, iată deci cum ar trebui să reacționeze Biserica înaintea prigoanei lui Anticrist: „Bine ai venit, ultimul nostru ajutor, pentru a duce Evanghelia la marginea pământului spre grăbirea venirii Domnului! Nu ne temem, căci vom lupta, nu cu puterea noastră, ci cu toată puterea lui Hristos!” Ca să poți să răspunzi așa, trebuie să fi experimentat înainte zeci și sute de prigoniri din partea celui rău în care să fi văzut clar:

- Cum Domnul și nu cel rău deține controlul bătăliei
- Cum Domnul Însuși e cu tine, te întărește
- Cum prigoana duce la o nouă curățire, cunoaștere, slavă și putere în Hristos
- Cum prigoana duce la noi descoperiri din Cuvânt, la noi porți pentru Cuvânt, atât în Biserică, cât și în lume!

Și după zeci și sute de astfel de exerciții, vei putea să privești fără teamă spre ultima prigoană. Cel rău va aduce ispita fricii. Dar credința susținută de stâlpii de aducere aminte din umblarea cu Domnul vor ține frica la ușa minții/inimii și nu o vor lăsa să pătrundă înlăuntru, pentru a ne domina și controla deciziile. TEAMA, iată arma celui rău! Dar teama insuflată de el este o MINCIUNĂ. Căci Isus e ADEVĂRUL și El nu doar că ne îndeamnă, dar ne și PORUNCEȘTE de trei ori în acest pasaj: să nu vă temeți! Dacă Isus insistă de trei ori pe porunca: SĂ NU VĂ TEMEȚI!, înseamnă că aici este un punct vulnerabil al inimii noastre pe care-l va specula cel rău. Să nu ne temem de prigoană, de suferință, de ispite, de atacuri spirituale, de cel rău, și nici chiar de inima noastră, nici chiar de propriile noastre erori și greșeli!. Ci să ne temem DOAR de Domnul! Să fim conștienți de toate aceste ATACURI pentru a fi motivați să ne alipim de Domnul, să rămânem ÎN HRISTOS și să ne încredem în puterea Lui și nu în puterea noastră! Și teama de El trebuie să topească toate celelalte frici, și să ne țină în cadrul în care operează puterea lui Dumnezeu! Căci Dumnezeu și harul Său este MAI MARE decât tortura fizică, suferința umană, toți demonii, decât toate ispitele, decât slăbiciunile inimii noastre și greșelile pe care le facem în timpul luptei! Și dacă El luptă pentru noi, cine va lupta împotriva noastră!?? Deci să nu vă temeți! E o poruncă, și e porunca lui Isus. Și Isus nu MINTE, ci ne SPUNE adevărul, și dacă El ne spune Adevărul, înseamnă că nu trebuie să ne temem pentru că pur și simplu NU AVEM de ce să ne temem! Dumnezeu e cu noi și va lupta pentru noi, cum a

luptat pentru Iosua în cucerirea țării! Deci să nu ne temem. În Apocalipsa, în mesajul către Biserica din Smirna, Isus anunță Biserica de faptul că va urma un necaz de 10 zile în care unii vor fi aruncați în temniță și unii vor și muri chiar. O mare încercare! Dar Isus le poruncește: Să nu te temi NICIDECUM de ce ai să suferi! De ce dă Isus această PORUNCĂ? Pentru că efectiv, ei nu aveau de ce să se teamă de suferință. Dar cel rău va face opusul. Ne va minți și ne va prezenta suferința viitoare într-un mod anume în care să ne temem. Și când va apărea frica, vom ști că e cel rău, și că e minciună! Semnul clar al minciunii scenariilor noastre legate de viitor va fi minciuna! Cel rău va încerca să ne fure bucuria și grăbirea venirii Domnului amenințându-ne cu suferințele din timpul prigoanei lui Anticrist. Dar Duhul ne va învăța că nu avem NICI cel mai mic motiv să ne temem de acea prigoană! Și astfel vom putea privi cu seninătate credinței și puterii lui Hristos pe care DEJA am experimentat-o de MULTE ori în situații și bătălii spirituale care ne depășeau CÂT SE POATE DE CLAR ȘI DE MULT!

Oricine Mă va mărturisi, îl voi mărturisi....de oricine se va lepăda, Mă voi lepăda

Când va avea loc mărturisirea și lepădarea? Cred că pasajul are în vedere, în special, ziua finală a judecății. A-l mărturisi pe Hristos înaintea oamenilor nu înseamnă un act eroic singular de evanghelizare, ci un mod de viață în care trebuie să perseverăm până la sfârșit. Doar cei care vor continua să Îl mărturisească pe Isus până la sfârșitul prigoanei, al vieții și al istoriei, vor rămâne copii ai Săi, și în ziua mare a judecății, Hristos va mărturisi în favoarea lor și se va lăuda cu ei pentru eternitate. Mărturisirea este un proces dinamic care durează toată viața. În acest proces, vor mai fi momente în care ne vom rușina într-un fel sau altul de Isus, dar ne vom căi și vom reveni prin puterea harului în actul mărturisirii. Aceste momente fac parte din procesul formării noastre ca ucenici ai Săi. Petru s-a lepădat de Mântuitorul și apoi s-a căit cu amar. Isus nu s-a lepădat însă de Petru, s-a rugat ca a sa credință să nu se piardă, apoi i S-a arătat după înviere pentru a-l încuraja, l-a reabilitat înaintea sa și a celorlalți ucenici și l-a numit apostol al Bisericii Sale. Dacă Petru nu s-ar fi căit, atunci lucrurile ar fi stat altfel. Petru se rușinează de oameni și în contextul evanghelizării neamurilor (vezi Galateni cap.2), iar Pavel îl confruntă. Petru se căiește din nou. Rămâne însă apostol al Domnului. Cu siguranță că orice act singular de mărturisire aduce bucurie Domnului, și orice act singular de rușinare afectează dinamica rodirii, și în acest context al dinamicii rodirii, Duhul Sfânt din noi aduce întristare, dar dacă ne pocăim grabnic, Domnul va folosi însăși greșeala noastră spre vindecarea noastră și întărirea fraților. Eșecul lui Petru duce la zdrobirea încrederii în sine, și la o autentică accesare a harului. Petru, cel care se lepădase în fața unei slujnice, după 40 și ceva de zile stă cu îndrăzneală înaintea mai marilor lui Israel și îl mărturisește pe Isus, și suferă pentru Isus! De data aceasta, Petru lupta smerit prin puterea harului lui Dumnezeu. Nu slujnica l-a doborât pe Petru, ci lumile demonice care s-au dezlănțuit în acel moment. Cum e posibil ca Petru cel curajos din grădină, care a scos sabia împotriva multor soldați, să se rușineze în fața unei slujnice? Petru nu lupta cu oamenii, ci cu puterea întunericului care a exercitat înlăuntrul lui Petru o teamă, o rușine și o slăbiciune pe care nu le-a putut să le înfrunte singur. Însă a învățat lecția, și până la sfârșit, Petru a mărturisit

pe Domnul și a murit de dragul lui! Ne aducem aminte de ce i-a spus Pavel lui Timotei: Suferă, PRIN PUTEREA lui Dumnezeu! (2 Tim.1:8). Este una să încerci să suferi pentru Evanghelia singur, prin strădania ta, prin voința ta de om. Este alta să suferi pentru Isus, prin PUTEREA lui Dumnezeu. Nouă ne este teamă de suferință, căci încercăm să o purtăm prin puterea noastră! Dar dacă am experimentat trecerea prin suferință prin PUTEREA lui Dumnezeu, atunci nu ne mai este teamă. Ce ușor este să te vezi tu purtat de Domnul, și nu tu purtând povara pentru planurile Domnului (vezi comentariul pe 2 Cor.2....Pavel în carul de biruință al lui Hristos, și nu Hristos în carul de biruință al omului Pavel...). ce ușor este să spui: Doamne, poartă tu această suferință pentru mine!, și să vezi cum El poartă suferința, iar pe tine aceasta te atinge doar puțin, cât poți suporta, și pentru ca să fie LEGITIMĂ proslăvirea care vine doar în urma suferinței! Și Petru a învățat să ducă lupta mărturisirii prin puterea lui Dumnezeu! Și Petru a învățat să ajute și pe alții: Și când te vei întoarce la Dumnezeu, vei ÎNTĂRI pe frații tăi – îi spune Isus.

Reacția noastră înaintea oamenilor determină destinul nostru etern: fie răsplătirea noastră eternă, fie pedepsirea noastră eternă. Aceasta este o resursă puternică pentru a fi motivați să căutăm harul divin pentru a învinge teama și rușinea de oameni. Raportarea la SEMENI este un domeniu fundamental al vieții noastre, căci ea determină destinul nostru etern. Orice rădăcină de teamă sau de rușine de oameni din ORICE context trebuie curățită din timp. Nu sunt lucruri minore sau de neglijat. Cel rău se poate folosi de aceste rădăcini pentru a ne smulge de Hristos. Reținem deci că, OAMENII pentru care trebuie să trăim și să ne jertfim sunt tocmai cei prin care cel rău va încerca să ne smulgă din brațele lui Hristos!

Nu am venit să aduc pacea, ci sabia

Am vorbit deja despre pacea cu oamenii. Pacea cu oamenii este un idol puternic din inima noastră. Nu căutăm neapărat slava oamenilor, dar nu vrem să avem probleme cu ei. Ne ferim de conflicte, de tensiuni relaționale, nu vrem să deranjăm și să supărăm pe nimeni, pentru a păstra o stare de pace cu toți oamenii. Dorința e normală. Dar cel credincios este în război. Chiar dacă este chemat să caute pacea cu toți oamenii, el este chemat să fie gata să renunțe la pacea cu toți oamenii. Conflictele cu oamenii nu trebuie însă generate din pricina agresivității noastre, lipsei noastre de respect și de înțelepciune în mărturisire, ci din pricina lui Hristos. Noi vom mărturisi în dragoste, și cu înțelepciune pe Hristos celor care sunt deschiși să asculte mesajul. Dar cu toate acestea, unii oameni se vor ridica împotriva noastră. Ei vor fi strânși de lumile demonice care vor să ne descurajeze în mărturisirea noastră. Ostilitatea lor nu va avea temei legitim, căci nu am fost nici jignitori, nici fanatici în mărturisirea noastră. Ostilitatea lor va fi alimentată de ura celui rău față de Hristos. Credinciosul trebuie să învețe să trăiască clipă de clipă sub autoritatea lui Hristos și să înfrunte orice conflict. Aceasta înseamnă o vigilență în relațiile cu semenii în orice clipă. Aceasta înseamnă să NU FUGI de conflicte, ci să fii GATA ORICÂND să faci față UNUI conflict cu oricine. Aceasta înseamnă să nu te relaxezi, din punct de vedere spiritual, în nicio clipă. Și așa vrea să fac pe scurt o distincție între odihna fizică, și

relaxarea în lupta spirituală. Și vorbesc din propriile greșeli. A fost o vreme când am înțeles necesitatea vigilenței spirituale permanente. Dar nu înțelegeam cum se împacă aceasta cu momentele de odihnă și relaxare fizică și psihică. Așa că o vreme, am neglijat acest aspect, până am ajuns în punctul în care mi-am dat seama că trupul are niște limite și că e nevoie de echilibru, și că săptămânal sunt necesare momente consistente de odihnă și relaxare fizică și psihică. Dar acestea au devenit și un fel de retragere din lupta spirituală, un fel de refulare în care scădea vigilența spirituală și se alimenta lenea. Apoi, reveneam greu în LUPTĂ. Odihna, ca refulare, se accentua în weekend. De aceea, luni dimineața era cel mai greu. Apoi, am înțeles că trebuie să mă odihnesc fizic și psihic, nu ca refulare, ci rămânând în luptă și păstrându-mi vigilența spirituală. Am discutat deja că Isus ne învață că, cei care-l urmează nu au unde să-și pună capul. Nu există loc de retragere din luptă. Și când te culci sau joci un sport ca să te relaxezi, trebuie să RĂMÂI în luptă, și să fii gata să RĂSPUNZI oricărei provocări, oricărui CONFLICT, oricărei OPORTUNITĂȚI de mărturisire. Iată ce ne spune Petru:

- Fiți TOTDEAUNA gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi....(1 Petru 3:15)

Odihna și relaxarea fizică e binevenită, dar vigilența trebuie să fie păstrată, căci diavolul poate lovi oricând, un conflict sau o prigoană poate începe oricând, o oportunitate de mărturisire deci, poate să se ivească oricând. Cum îmi dau seama că odihna și relaxarea fizică e mai mult decât odihnă și relaxare fizică? Foarte simplu. Trebuie să analizezi două lucruri:

- Dacă lenea se accentuează în acele momente și îți vine să te urnești mai greu spre acțiune și slujire.
- Cât îți este de greu sau ușor să RĂSPUNZI din acea stare la O NOUĂ PROVOCARE de evanghelizare, slujire, conflict cu oamenii etc.

Dormeam dar inima îmi veghea ....ca să cităm și din Cântarea Cântărilor în comentariul nostru. Oare e întâmplător că, foarte des prigonitorii îi luau pe credincioși la închisoare și la interogatoriu în timpul nopții, trezindu-i din SOMNUL LOR liniștit? Cel rău miza el pe ceva: pe elementul surpriză și pe o relaxare spirituală din timpul odihnei fizice legitime. Cred că de aceea îngăduie uneori Domnul să fim atacați de cel rău în mijlocul nopții prin tot felul de vise, coșmaruri, stări, care ne smulg din somnul cel dulce și ne aruncă într-o secundă într-o luptă spirituală pe viață și pe moarte. Domnul ne învață să ne păstrăm vigilența chiar în somn, și să fim GATA oricând să răspundem provocărilor din luptă. Trebuie să păstrăm MÂNA pe sabie și în cele mai frumoase clipe de pe pământ, și în ziua nunții și în concediu și în luna de miere. Dumnezeu ne învață vigilența permanentă și ne pregătește pentru prigoana finală când prigonitorii vor pune mâna pe noi și ne vor duce la interogatoriu în toiul nopții.

Cine iubește pacea și pacea cu oamenii în general, trebuie să renunțe la acest idol, și să înțeleagă că Isus a declanșat pe pământ cel mai mare război dintre lumină și întuneric. Acest război a început în grădina Edenului. Dar venirea lui Isus a dus acest război către ultima lui etapă. De aceea, războiul s-a intensificat. De aceea, perioada Bisericii înseamnă apogeul

războiului. Și pentru cel care este în război permanent, va fi și prigonit permanent. De aceea, ultima prigoană nu va fi o surpriză, ci un moment pentru care ne-am pregătit toată viața, și vom spune ca Mântuitorul: Sufletul nostru e tulburat, dar pentru aceasta am luptat până în ceasul acesta!

Cine iubește mai mult pe....nu este vrednic de Mine

Nu doar teama de oameni, ci și iubirea de oameni poate fi folosită de cel rău pentru a ne îndepărta de Hristos. Unii oameni vor încerca să ne facă rău. Alții ne vor pune în situația de a alege între Hristos și ei. Și vor fi chiar persoanele care ne vor iubi cel mai mult, și pe care noi le vom iubi cel mai mult. Prigoana adusă de venirea lui Hristos ne va DESPĂRȚI de mulți oameni dragi. Unii se vor îndepărta ei de noi din pricina lui Isus. Alții, credincioși, vor pleca la Domnul din pricina lui Isus. În alte situații, prigoana ne va despărți FIZIC de familie și de Biserică. Credincioșii au fost întemnițați ani de zile, fără să își poată vedea familia sau pe frații în Domnul. Din pricina lui Isus, vom suferi MARI PIERDERI relaționale. Și ce vom face? Vom lăsa dragostea (legitimă de altfel) de familie să ne îndepărteze de Hristos? Uneori prigoana făcea imposibilă sau ilegală decizia de a întemeia o familie. Tinerii credincioși trebuiau să renunțe la visele de a întemeia o familie și de se avânta prin harul lui Dumnezeu să fie martori în mijlocul prigoanei.

Dacă Isus opune fricii de oameni, frica de Domnul, El opune iubirii de oameni, iubirea de Hristos. După cum, prin Duhul, frica de Domnul învinge frica de oameni, la fel și iubirea de Hristos învinge iubirea de oameni. Dar pentru aceasta, trebuie să Îl cunoști pe Hristos pentru a te teme de El, și a-l iubi cu adevărat! Cu cât vei cunoaște mai mult din Hristos, cu atât vei putea învinge mai bine frica de oameni și iubirea de oameni. La frică înțelegem mai ușor, la dragoste înțelegem puțin mai greu. Dar cum este la învingerea fricii, la fel este și la învingerea iubirii. Căci la fel cum Hristos este Dumnezeu și este mai măreț și înfricoșător decât toți oamenii la un loc care sunt ca un fir de praf înaintea Sa, la fel Valoarea lui Hristos, dragostea Sa infinită pentru noi, apropierea în relația cu El, Împlinirea pe care ne-o aduce El singur, și Semnificația Sa pentru ființa noastră este INFINIT mai mare decât toată iubirea și părtășia cu toți cei dragi la un loc. De aceea, cine iubește pe cei dragi mai mult decât pe Hristos, nu este vrednic de Hristos! El nu a cunoscut și nu crede cine este Hristos cu adevărat. Hristos este ÎN SINE o valoare relațională atât de mare, încât nu poate fi termen de comparație între relația cu El și relația cu alt semen. El este pe locul ÎNTÂI din strat, și ceilalți pe locul doi. DAR între locul 1 și locul 2 nu este o distanță de 1cm, nici măcar de 1 m, nici măcar de 1 miliard de ani lumină, ci o distanță INFINITĂ, căci nici măcar nu există termen de comparație între relația noastră cu Hristos, și relația cea mai apropiată de pe pământ! Pot compara dragostea de soție cu dragostea de fiu etc. Și să spun care este pe locul întâi și care este pe locul doi. Dar relația cu Hristos nu suportă această comparație. De fapt, El este pe locul unu, și nu există nici un loc doi. Relațiile cu semenii sunt într-un alt cadru în care: relația cu soția este pe locul unu, relația cu copilul pe locul doi, relația cu părinții și frații pe locul trei etc. Când ruperea unei relații sau întemeierea unei relații pământești ne consumă prea

mult, Hristos devine GELOS și ceva nu este în regulă. Există loc de frământare, de suferință, de tulburare, de dor în relațiile cu semenii. Dar este un loc limitat care NICIODATĂ nu trebuie să amenințe LOCUL SPECIAL și UNIC pe care Isus, Mărețul Dumnezeu și Singurul nostru Iubit, îl ocupă în inimile noastre.

Nu înseamnă că nu vom suferi, că nu vor fi lacrimi. Căci altfel nu ne-ar mai spune Isus v.38 și 39. Va fi cruce, va fi suferință, vor fi pierderi, vor fi lacrimi. Dar cine va ceda în fața lor nu este VREDNIC de un HRISTOS atât de mare și atât de slăvit!

10:40-42 – Primirea ucenicilor

Din pricina timpului, voi menționa doar rolul acestui pasaj în capitol. Isus îi trimite în lucrare în 10a, și apoi le vorbește foarte mult despre respingerea lor de către lume. Acum, la final, vrea să le dea vestea bună că, deși majoritatea oamenilor va respinge mesajul lor, totuși UNII îl vor primi. Și odată cu mesajul vor primi și slava Domnului Isus Hristos. Ei nu trebuie să fie bucuroși că cineva îi primește sau le dă dreptate, ci că cei ce primesc mesajul primesc răsplata celui care poartă mesajul. Această răsplată are în vedere locul slăvit al credinciosului în Împărăția eternă a lui Dumnezeu. Miza e mult mai mare. Problema nu este cine mă respinge și cine mă aprobă, ci cine va fi judecat și cine va fi mântuit. Domnul, la finalul discursului Său, le ațintește privirile spre ROD. El le vorbește mai întâi de JERTFA lor din lucrare, și apoi de RODUL jertfei. Și cu siguranță El nu vrea ca ei să aibă privirile ațintite asupra SUFERINȚEI, ci asupra bucuriei care le este pusă înainte. Am comentat deja pasajul din Timotei, în care Pavel ne dă modelul Său zicând: rabd totul pentru cei aleși...Pavel urmează modelul Domnului Însuși care, *pentru bucuria care-i era pusă înainte*, a suferit crucea, a disprețuit rușinea..(Evrei 11:2)